

Cuprinsul revistelor din anul 1959

Revista nr. 1 - ianuarie 1959

APRECIEREA VIETII UMANE

- PAG. 2

Revista nr. 2 - ianuarie 1959

ÎN DUMNEZEU NE ÎNCREDEM

- PAG. 10

Revista nr. 3 - februarie 1959

CANTITATEA SAU MOTIVUL - CE CONTEAZĂ MAI MULT?

- PAG. 23

Revista nr. 4 - februarie 1959

OMUL NU POATE FI INDEPENDENT

- PAG. 34

Revista nr. 5 - martie 1959

NEVOIA UNICĂ A OMULUI DE A AVEA UN GHID DIVIN

- PAG. 44

APRECIEREA VIEȚII UMANE

Întreaga viața provine dintr-o viața precedentă, o regulă cunoscută ca fiind "legea biogenezei". Totul emană de la o singură sursă primară - Dumnezeu, Creatorul, după cum arată și Biblia: "Căci în Tine [Dumnezeu] este sursa vieții." Iar în ceea ce ne privește, viața este un dar condiționat, așa cum a fost și pentru primul om, Adam. - Ps. 36:9; Gen. 2:17.

Dumnezeu pune mare preț pe viață, iar cei care vor continua să se bucure de ea trebuie să facă al fel. După cum și Fiul Său Isus a întrebat la un moment dat: "Ce folos va avea un om dacă câștiga întreaga lume, dar își va pierde dreptul la viața? Sau ce va da un om în schimbul vieții sale?" Absolut nimic; căci la ce i-ar fi folositoare întreaga lume unui om care este mort? - Mat. 16:26.

În prezent, mai mult ca niciodată, oamenii nu pun mare preț pe viața lor. Acest lucru este adevărat mai ales în ceea ce îi privește pe tineri. De dragul senzațiilor, unii dintre ei sunt dispuși să riște atât viața lor cât și pe a altora. Ei nu ezită să ucidă o persoană pentru câțiva dolari, să rezolve dispute dintre găști prin crimă, sau chiar să îi ucidă pe membrii familiei lor din cauza unei nemulțumiri.

Desigur, liderii totalitari nu au ținut niciodată cont de viața umană. Germania nazistă, unde au fost măcelăriți milioane de evrei; Rusia cea lipsită de orice Dumnezeu, unde au existat nenumărate epurări, precum și un abuz al Ungariei; China comunistă cu uciderea sistematică a sute de mii de "dușmani ai oamenilor" - toate demonstrează acest fapt.

În această categorie trebuie incluși și cei a căror profesie implică luarea vieții umane. Generalul Britanic Montgomery a scris în memoriile sale, publicate recent, următoarele: "Nenumăratele victime m-au îngrozit. Așa numiții "generali buni luptători" ai războiului erau tocmai cei care nu țineau absolut deloc cont de viața umană."

Cu adevărat, în ceea ce privește caracterul de neprețuit al vieții, "Gândurile Lui Dumnezeu nu sunt gândurile omului, și nici căile omului nu sunt căile Lui Dumnezeu." (Isa. 55:8) El, Cel care dă viața, o prețuiește atât de mult încât a decretat principiul "viață pentru viață". Faptul că se aplică întregii omeniri reiese din declarația Lui Dumnezeu făcută în momentul legământului curcubeului, legământ încheiat cu strămoșii noștri care au supraviețuit marelui potop: "Îl voi cere înapoi din mâna fiecărei făpturi vii; și din mâna omului, din mâna celui care îi este frate. Dacă cineva varsă sângele unui om, tot de om va fi vărsat și sângele lui." - Gen. 9:5,6.

De fapt, în legea Lui Dumnezeu transmisă lui Moise nici măcar crimele accidentale nu scăpau nepedepsite. Cel vinovat trebuia să locuiască într-unul dintre orașele de refugiu până la moartea mai marelui preot, perioadă care putea dura și până la patruzeci de ani. Ba mai mult, dacă judecătorii erau convinși că

în trecut, vinovatul a urât-o pe persoana ucisă accidental, acuzația sa s-ar fi transformat în cea de omor calificat, el urmând să fie executat. - Num. 35:9-29; Deut. 4:41,42.

A existat o perioadă în care lăcomia omului făcea ca viața să pară incredibil de neînsemnată. Astfel, în Anglia, cu aproximativ 150 de ani în urmă, moartea era pedeapsă pentru furtul a cinci sau mai mulți șilingi. Totuși, în anul 1958, a existat o asemenea indignare la nivel mondial din cauza unei pedepse cu moartea dată unui afro-american pentru furtul a \$1.95, încât guvernatorul aceluși stat a comutat sentința în închisoare pe viața.

În timp ce nu poate exista nicio justificare pentru pedeapsa capitală în astfel de cazuri, putem observa prin prisma principiilor din Scripturi, că situația s-a îndreptat în cealaltă extremă. Astfel, "New York Times" din 27 Octombrie 1958, a vorbit despre un program de televiziune "însământător de real" și "extrem de neplăcut", care "printr-un șoc absolut", "printr-o atenție morbidă acordată detaliilor" și cu "o deliberare aproape de agonie", a făcut tot posibilul pentru a discredita pedeapsa capitală.

La fel este și poziția luată de Wilburg G. Katz, profesor la Facultatea de Drept din cadrul Universității din Chicago. Potrivit lui, pedeapsa capitală nu servește niciunui scop, nu acționează ca un mijloc de prevenție, și prin urmare "nu există nicio justificare, științifică sau teologică, pentru această formă de pedeapsă." - "The Christian Century", 24 Septembrie 1958.

Nu se poate susține dogmatic că pedeapsă capitală nu este "științifică", atâta timp cât unii dintre cei mai importanți agenți de aplicare a legii din lume sunt în favoarea ei. Dacă ea ar fi invocată uniform, ar reprezenta mijlocul de prevenție indicat de Cuvântul Lui Dumnezeu; fapt care infirmă de asemenea obiecțiile "teologice". - Deut. 19:20.

Însă nu există întotdeauna pericolul ca o persoană nevinovată să fie condamnată la moarte în baza unei mărturii false, așa cum s-a întâmplat cu Nabet? (1Reg. 21:1-16) Așa este, și tocmai de aceea legea Lui Dumnezeu cere ca martorul mincinos să primească aceeași pedeapsă pe care el a căutat ca altul să o primească. Ba mai mult, acest lucru evidențiază responsabilitatea care stă pe umerii justiției, de a se asigura asupra faptelor și asupra integrității martorilor. - Deut. 19:21.

Logica ar trebui să fie îndeajuns pentru a ne spune că atunci când o persoană o deprivă irevocabil pe alta de pur și simplu tot, acesteia nu i-ar trebui permisă oportunitatea de a-i face același lucru și altei făpturi umane; iar singura cale de a preveni acest lucru este de a-i lua ceea ce ea i-a luat altei persoane, și anume viața.

În găsirea unor erori în ceea ce privește pedeapsa capitală pentru crimă, nu sunt guvernați mai degrabă de sentimente decât de logică și dreptate? Nu cumva Cel care a dat viața, Preaînaltul Dumnezeu, care este perfect în înțelepciune, dreptate și dragoste, este cel mai potrivit pentru a declara care trebuie să fie pedeapsa potrivită pentru cineva care ia viața unei făpturi umane în mod

intenționat? Găsirea unor erori legate de această pedeapsă nu înseamnă cumva că găsim erori la Dumnezeu? Nu cumva Cuvântul Său declară clar că "omul trebuie să aibă asemănarea Lui Dumnezeu" prin executarea criminalului? (Gen. 9:6) în mod cert! Așa că haideți să găsim un echilibru între dreptatea noastră și dragostea față de semeni. Să ne ajustăm simpatiile și ideile potrivit căilor înalte și gândurilor Lui Dumnezeu, căci ele nu pot fi îmbunătățite de către noi.

AȘII AMĂGIRII

Care este protecția împotriva înșelăciunii religioase? Cine este în spatele acestor minciuni?

În anul 1856, un nativ sud-african pe nume Umlanjeni a convins un număr de triburi că dacă își vor măcelări toate vitele, dacă își vor distruge toate grânele și dacă se vor abține de la a planta noi culturi, stramoșii lor se vor ridica și îi vor izgoni pe englezi în mare. El a declarat de asemenea că viziunile sale dezvăluiau mulțimi de vite care le aparținuseră strămoșilor și care veneau de pe dealuri către ei. Fiecare persoană urmă să aibă atâtea câte își dorea, dacă avea spațiul necesar. În plus, grânarele urmau să fie umplute în mod miraculos. Triburile care l-au crezut pe acest pretins profet au fost amăgite și au suferit enorm..

S-ar putea să fie dificil pentru anumite persoane să înțeleagă cum poate fi cineva atât de naiv încât să cadă pradă unor minciuni evidente. Ele nu pot însă realiza că ignoranța religioasă deschide calea pentru înșelătorii ușoare. În momentul în care un popor este învățat că strămoșii lor morți sunt încă în viață, li s-ar părea ridicol să spună că acești strămoși îi vor elibera și îi vor hrăni? Se prea poate că Umlanjeni să fi fost convins că viziunile sale erau adevărate. În acest caz, el a fost victima unor amăgitori mult mai mari decât el.

Au existat foarte mulți oameni care au avut viziuni false și care le-au propovăduit cu zel. Unii dintre ei au fost fondatorii marilor secte religioase care în prezent au sute de aderenți devotați care se agață de minciunile lor. Ei pot să fie foarte sinceri, însă sinceritatea lor nu transformă credințele lor în adevăr. Nici nu schimbă faptul că ei sunt induși în eroare.

În civilizațiile antice ale Egiptului și Babilonului, clasa preoțimii a perpetuat minciunile religioase care i-au înrobii pe oameni. Ei i-au învățat pe oameni să venereze animale, păsări, reptile și insecte, precum și chipuri cioplite lipsite de viață. Ei au ajuns chiar și să pretindă că împăratul era un dumnezeu încarnat.

În ceea ce îi privește pe faraonii din Egipt, sir James Frazier, spune în cartea sa, "The Golden Bough", următoarele: "De-a lungul existenței sale, faraonul Egiptului epuiză toate concepțiile posibile despre divinitate pe care le aveau egiptenii. Un zeu supraomnesc prin naștere și prin funcția sa împărătească, el era deificat după moarte. Astfel, tot ceea ce se știa despre divinitate era cuprins în el."

În timpul Imperiului Chinez, atât de multe persoane susțineau că sunt încarnări ale zeilor încât guvernul a considerat oportun să îi supravegheze cerându-le să se înregistreze la Biroul Colonial din Peking. Aproximativ o sută șazeci de persoane s-au înscris pentru o licență.

Nebunia de a venera un om drept zeu ar trebui să fie evidentă, însă ea mai este practică în prezent în multe părți ale pământului. În mod cert, persoanele care venerază oameni, animale și chipuri cioplite, lipsite de viață, din piatră, metal și ghips, au devenit după cub Biblia declară - "deșarți în gândire." - Rom. 1:21.

Geniul din spatele falsei religii

În Biblie este scris că "întreaga lume stă în puterea celui rău." (1Ioan 5:19) Cel rău este spiritul domnitor al întinericului care este identificat în Biblie drept Satana, "dumnezeul acestui sistem al lucrurilor." (2Cor. 4:4) Încă de la începuturi, Satana a căutat să corupă venerarea omului prin toate mijloacele posibile. El și-a început cariera de înșelător în grădina Edenului. Eva l-a crezut prosteste, spre defavoarea ei. De atunci, el a continuat să poarte o mască a unei făpturi care iluminează și eliberează. El a inspirat formarea falselor religii cu scopul de a îndepărta întreaga omenire de la venerarea curată a Creatorului - Iehova Dumnezeu. El și-a ales agenții lumești și le-a oferit expresii inspirate care au amăgit o mulțime de oameni.

Cei care au fost liderii religiilor inspirate de diavol au devenit ași ai amăgirii, asemeni conducătorului lor invizibil. Ei s-au folosit de toate schemele posibile pentru a-i amăgi pe oameni să creadă minciunile lor monstruoase. Experți ai propagandei, ei au apelat la emoții, nu la raționament. Ei și-au susținut minciunile din nou și din nou, generație după generație. Prin repetiție și frică au indus națiuni întregi să creadă în ei.

Pe măsură ce secolele au trecut, învățăturile lor religioase false au ajuns atât de înrădăcinate în mințile oamenilor încât nimeni nu îndrăznește să le conteste. Învățăturile au devenit tradiții sacre. Persoana crescută în ele le păstra deoarece același lucru îl făcuseră și strămoșii săi. Astfel, jugul religios al Satanei s-a strâns puternic în jurul majorității oamenilor, iar agenții săi preoțești au făcut toate eforturile și s-au folosit de arta amăgirii pentru a-l păstra acolo.

Asemeni tatălui lor nevăzut, acești agenți se prefac a fi slujitori ai dreptății, slujitori ai unui mare iluminator. Pentru a-i impresiona pe oameni, s-au înconjurat într-o atmosfera de mister, îmbrăcându-se deseori în veșminte elaborate și punând în scenă procesiuni fastuoase și ceremonii impresionante. Totul era impresionant ochiului și sentimentelor.

Când Isus Cristos s-a aflat pe pământ i-a identificat pe liderii religioși din zilele Sale că fiind un grup de amăgitori. El i-a numit, și pe bună dreptate, "progenituri ai viperelor", deoarece Satana, marele șarpe, era tatăl lor. Ei erau sămânța lui. Cristos le-a spus clar: "Voi sunteți de-ai tatălui vostru, diavolul, și

vă doriți să faceți voia tatălui vostru." El a putut vedea prin mantia lor a pietății, știind ce sunt cu adevărat. - Mat. 23:33; Ioan 8:44.

Apostolul Pavel a vorbit despre ei și despre cel din spatele lor, spunând: "Nu este de mirare, fiindcă și Satana se preface într-un înger de lumina. Nu este mare lucru dacă și slujitorii săi se prefac în slujitori ai dreptății. Însa sfârșitul lor va fi potrivit lucrărilor lor." - 2Cor. 11:14,15.

Sămânța Satanei încă lucrează

Deși creștinătatea poartă numele Lui Cristos, nu înseamnă că ea este creștină. Trecutul ei violent și sângeros demonstrează acest lucru. Apostolul Pavel a prevestit că "în vremurile care vor veni unii se vor îndepărta de credință, dând atenție unor cuvinte inspirate și învățături ale demonilor, prin ipocrizia oamenilor care spun minciuni." - 1Tim. 4:1,2.

Pe măsură ce anii au trecut după moartea ultimului apostol, organizația creștină a devenit coruptă din cauza oamenilor care luau aminte la cele spuse de persoanele aflate sub influența demonică. Mulți s-au îndepărtat de la credința creștină originală și au început să adopte vechi învățături păgâne, simboluri, ceremonii, sărbători, veșminte s.a.m.d., care erau populare în întreaga lume. Creștinătatea a început odată cu acești apostazi care căutau să se împrietenească cu statul politic. Adoptarea păgânismului era o încercare de a contopi adevărul creștin cu minciunile inspirate de Satana în secolele anterioare. Acest lucru necesită o urzeală inteligentă a doctrinei creștine. Astfel, creștinătatea a devenit un instrument înșelător în mâinile marelui amăgitor.

Liderii ei religioși diferă puțin de cei din trecut. Deși Biblia avertizează că "prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu," ei căuta tocmai această prietenie. Ei adora să aibă influența alături de liderii politici și să își exercite autoritatea asupra oamenilor. - Iac. 4:4.

Ei n-au dat deloc dovadă de dragoste pentru Biblie. În timp ce unii au păstrat-o departe de ochii oamenilor aflați sub controlul lor, alții au ridiculizat-o sau au făcut-o să pară confuză și contradictorie în încercarea lor de a o armoniza cu doctrinele păgâne. Pe deasupra, ei au încercat să îi reducă la tăcere pe slujitorii Lui Dumnezeu din prezent. Ceea ce Isus a spus despre liderii religioși din vremea Sa, poate fi spus și liderilor din prezent: "Voi închideți împărăția cerurilor înaintea omenirii; căci voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce se îndreaptă acolo nu-i lăsați să intre." - Mat. 23:13.

Adevărul eliberează

Cu mult timp în urmă, Iehova Dumnezeu a văzut că este necesar să ofere informații scrise pentru a îndruma omenirea pe calea adevărului și a venerării pure. Rezultatul a fost Biblia. Adevărurile sale îi eliberează pe oameni din laturile falsei religii, protejându-i de amăgirile Satanei și ale agenților săi

religioși. Ea conține adevărul despre care a vorbit Isus atunci când a spus: "Voi veți ști adevărul, iar adevărul vă va elibera." - Ioan 8:32.

Dacă acei băștinași din Africa de Sud care au fost amăgiți de Umlanjeni ar fi cunoscut adevărurile Bibliei, nu ar fi fost induși în eroare și nu ar fi crezut că strămoșii lor urmau să îi izgonească pe englezi și să le ofere vite și grâne. Ei ar fi știut că cei morți nu știu nimic și nu pot face nimic. (Ecl. 9:10) Cei care fac parte din creștinătate ar beneficia și ei de pe urma unei cunoașteri corecte a Bibliei. Ei nu ar fi derutați din cauza învățăturilor păgâne, nu ar fi amăgiți de liderii religioși sau induși în eroare de sentimente și aparențe, și nici nu ar fi distruși în bătălia Apocalipsei.

Adevărurile eliberatoare ale Bibliei sunt propovăduite în prezent în întreaga lume de către martorii Lui Iehova, spre consternarea liderilor religioși ai lumii. Sute de mii de oameni sunt eliberați din lațurile superstițiilor și minciunilor religioase.

Satana, oastea sa demonică și slujitorii săi lumești, s-au dovedit a fi așii amăgirii. Ei au corupt credința oamenilor. Însă se apropie clipa în care activitățile lor vor fi terminate de către Atotputernicul Dumnezeu. Pentru binele celor care încă nu s-au separat de sistemul vast al religiei false, sistemul Satanei, următoarea poruncă divină li se adresează: " Ieșiți din el, poporul Meu, dacă nu vreți să fiți părtași la păcatele lui, și dacă nu vreți să primiți o parte din plăgile lui." - Rev. 18:4.

CONSTANTIN - UN ÎMPĂRAT CREȘTIN?

Păgânismul neîntrerupt

Scriind despre Constantin, așa numitul împărat creștin, Homer W. Smith spune în "Omul și Dumnezeii Săi": "«Convertirea» sa a fost una convențională, chiar și pentru standardele contemporane; după eveniment a omorât-o pe soția sa, pe fiul său, un nepot și pe soția acestuia, iar apoi a ordonat că Licinius și fiul său să fie strangulați, deși le promisese că îi va lăsa în viața. El a continuat să apară pe monede ca un devotat al lui Apollo, Marte, Hercule, Mitra și Zeus. Amânând botezul până înainte de moarte, Constantin nu făcea altceva decât să urmeze exemplul precedent al altor creștini care considerau că din moment ce botezul spală toate păcatele și nu putea fi repetat, nu era bine să fie grăbit."

"În continuare marele pontif al lui Jupiter"

În cartea "O Istorie Generală a Romei", Charles Merivale scrie despre Constantin după așa numita sa convertire: "El s-a conformat tradițiilor imperiului, asumându-si rolul de Mare Pontif al vechii religii naționale; pe arcul de triumf pe care l-a înălțat în oraș, a pus statui ale câtorva zei ai Olimpului. [...] Constantin nu a luat nicio măsură drastică pentru a se rupe de formele existente

de păgânism. El continua să fie Marele Pontif al lui Jupiter, "Cel mai Bun și Cel mai Înalt". El continua să permită ca zeii romani să fie invocați în tabere, precum și în templele sale obișnuite. El nu a interzis jurămintele și rugăciunile adresate geniului împăratului. Își dorea ca el însuși să fie înscris după moarte printre celelalte obiecte binecuvântate ale cultului național. În mintea sa el a combinat cele două credințe ostile, în loc să le echilibreze mai degrabă una împotriva celeilalte - o stare a sentimentelor, nu una a rațiunii - fapt care este mai întâlnit probabil decât se presupune în general."

Superstițios

"El credea", spune istoricul John Lord, scriind despre Constantin, "în semne de bun sau de rău augur, în vise, viziuni și influențe supranaturale." - "Beacon Lights of History", Vol. IV - "Antichitatea Imperială".

Viziunea

Discutând despre "Viziunea Sfintei Cruci" care a condus la așa numita convertire a lui Constantin la creștinism, "Encyclopedia Britannica", Ediția Unsprezece, Vol. 6, pag. 988 - 989, spune: "Eusebiu susținea că a auzit povestirea din gura lui Constantin, însă el a scris după moartea împăratului, și în mod evident îi era necunoscută în formă de mai sus [o cruce luminoasă pe cer, cu legendara inscripție «Prin acest semn vei învinge»] atunci când a scris "Istoria Ecleziastică". Autorul "De mortibus persecutorum", fie că a fost Lactanius sau altul, a fost un contemporan foarte bine informat, iar el ne spune că semnul a fost văzut de către Constantin în vis; chiar și Eusebiu adaugă viziunii avute în timpul zilei un vis avut în noaptea următoare."

"Un om fără suflet"

În manualul "O Istorie a Romei pentru Licee și Academii", George Willis Botsford scrie despre Constantin: "Să nu ne imaginăm că așa declarată sa convertire i-a îmbunătățit caracterul. El a continuat să fie ceea ce a fost întotdeauna - un om fără suflet sau scrupule, [...] gata să acționeze în favoarea sa prin ipocrizie sau vărsare de sânge."

"Un tiran"

În "O Istorie a Bisericii Timpurii", Vol. III, "De la Constantin la Iulian", teologul german Hans Lietzmann scrie: "În mod cert era un despot, un om al afacerilor politice, fără pic de blândețe atunci când era vorba să își atingă scopurile. [...] în prezent, se pare că nu exista niciun motiv pentru care să-l fi ucis pe fiul lui Licinius, pe care deja îl degradase în sclavie; moartea lui Crispus

și a lui Fausta reprezintă o tragedie de neconsolat, iar aceste crime sângeroase au fost urmate de o lungă serie de persoane fără nume, deprivate de viață la porunca împăratului. Este posibil pentru un creștin să se comporte astfel?"

ÎN DUMNEZEU NE ÎNCREDEM

"În Dumnezeu Ne Încredem" poate fi un motto frumos, însă este el adevărat? Este adevărat că Statele Unite și locuitorii acestei republici cred implicit în Atotputernicul Dumnezeu, după cum declară motto-ul național?

Pe data de 18 Aprilie 1958, președintele Eisenhower le-a vorbit la Washington Societății Americane a Editorilor de Ziare și Institutului Internațional al Presei. În discursul său, președintele a vorbit despre forța militară a Statelor Unite și despre noile arme extraordinar de puternice care îngrozesc lumea. El a declarat că însăși supraviețuirea necesită forța americană, însă nu a spus niciun cuvânt despre încrederea în Dumnezeu. Totuși, această națiune se mândrește cu motto-ul său național "În Dumnezeu Ne Încredem." Este acest lucru adevărat?

A lua numele Lui Dumnezeu sub orice formă este ceva serios. Iehova i-a poruncit poporului cu care a încheiat un legământ, Israelul, următoarele: "Să nu luați numele Lui Iehova Dumnezeul vostru în deșert, căci Iehova nu îl va lăsa nepedepsit pe cel care Îi ia numele în deșert." Atotputernicul nu este flatat sau amăgit de expresii fără însemnătate. Pentru ca invocările noastre să fie acceptate de către El, ele trebuie să fie sincere și susținute de cuvintele potrivite. Interesul Lui Iehova față de referințele noastre privitoare la El este condiționat de nivelul până la care ne lăsăm guvernați de voia Sa. El este un Dumnezeu care cere devotament exclusiv. Frazele goale, mai ales cele care conțin numele Său, sunt dezgustătoare pentru El. – Ex. 20:7.

Vechiul Israel era națiunea aleasă a Lui Dumnezeu. Însă în momentul în care acea națiune a început să declare un lucru și facă altceva, a ajuns să aibă probleme serioase. Ei se mândreau cu încrederea în Iehova, însă de fiecare dată când țara lor era în pericol, ei apelau pentru ajutor la națiunile păgâne din apropiere. Ei găseau plăcere în măreția calului și a carului, precum și în picioarele omului. Ei nu se temeau de Dumnezeu, nici nu aveau încredere în El. Prin urmare, națiunea continuă să recadă moral și spiritual.

Prin profeții Săi, Iehova i-a muștrat. Nu le acceptă nicio jertfă. Sfatul Lui către ei a fost: "Spălați-vă; curățați-vă; îndepărtați răutatea lucrărilor voastre în fața ochilor Mei; încetați să fiți răi. Învățați să faceți bine; căutați dreptatea; corectați-l pe asupritor; faceți-i dreptate băiatului orfan de tată; susțineți cauza văduvei."

"El ți-a arătat, omule, ce este bine; și ce altceva cere Iehova de la tine, decât să fii drept, să iubești bunătatea și să umbli cu smerenie alături de Dumnezeul tău?" Iehova nu dorea nici slujirea lor cu buzele, nici jertfele lor, ci fapte sincere care să urmeze voia Sa. Însă în momentul în care Israelul a eșuat să ia aminte la sfatul Său înțelept, Iehova i-a dezmoștenit complet. – Isa. 1:16, 17; Mic. 6:8.

În prezent, când crimele și corupția s-au agravat, când divorțurile și delincvența s-au dezlănțuit în întreaga națiune mai mult ca oricând, și când aproape orice persoană este gata să facă ceea ce i se pare drept în ochii ei, cine este profund atent la voia Lui Dumnezeu sau cine crede în El? În această eră a proiectilelor și a rachetelor, a depozitelor de bombe nucleare și a nevoii de cât mai mulți oameni de știință, despre ce națiune se poate spune că își pune încrederea în adevăratul Dumnezeu, Iehova? Cine poate nega că ei se încred în armele nucleare pentru supraviețuire?

Este incontestabil faptul că Statele Unite, precum și restul lumii, se află într-o stare de frică intensă și neliniște. Și totuși, Sfintele Scripturi ne spun că "pacea din belșug" le aparține celor care iubesc legea Lui Dumnezeu și care se încred în ei – aceasta fiind o dovadă clară că națiunile nu își pun încrederea în Iehova Dumnezeu. Motto-urile lor sunt declarații lipsite de substanță.

În anul 1907, președintele Theodore Roosevelt a obiectat la folosirea motto-ului "În Dumnezeu Ne Încredem" pe monede. El a spus: "Probabil că aș fi fost în stare să păstrez inscripția dacă aș fi fost de-acord. [...] Convingerea mea fermă este că un asemenea motto pe monede nu doar că nu face niciun bine, ci provoacă rău, fiind în realitate lipsit de respect, ceea ce se apropie de sacrilegiu."

Când Comitetul Senatului statului California luă în considerare adoptarea motto-ului "în Dumnezeu Ne încredem" ca motto oficial al statului California, fostul guvernator Culbert L. Olson a protestat cu vehemență în fața acelui grup. El a spus: "Nu este adevărat că statul nostru sau locuitorii lui cred în Dumnezeu, după cum declară această bancnotă." El a susținut că jumătate din locuitorii țării nu merg la biserică. Cum putea fi spus atunci că ei cred în Dumnezeu? Alți indivizi au obiectat la noul motto național spunând că încalcă spiritul Primului Amendament al Constituției Statelor Unite. Unii au numit motto-ul "un gest politic fără sens, cu iz de ipocrizie."

Carlyle Marney, pastor al Primei Biserici Baptiste din Austin, a declarat că în loc să se încreadă în Dumnezeu, credința Americii stătea într-un "nou fel de celulă cu pereți capitonați", celulă formată din lacăte, alarme anti-furt, pistoale, ofițeri ai căilor ferate, companii de asigurări, seife bancare, credite și planuri de pensionare. Pastorul a spus că pentru milioane de americani Dumnezeu nu mai este "echipamentul standard". El a devenit un "mare accesoriu" către care oamenii se întorc rareori.

Evident, motto-ul "În Dumnezeu Ne Încredem" nu reflectă adevărata credință a națiunii. Poate fi un motto frumos, poate suna plăcut, poate chiar îi da națiunii un aspect exterior curat, însă nu spune adevărul. Încrederea în Dumnezeu trebuie demonstrată prin lucrări corecte, prin sănătate morală și prosperitate spirituală. Isus i-a mustrat pe scribi și Farisei, denumindu-i ipocriți deoarece ei curățaseră "partea de din afară a paharului și a farfuriei, însă înăuntru ele sunt pline de jaf și necumpătate." Fie ca națiunile să se curețe întâi de crimele lor, de corupție și imoralitate, să se întoarcă spre împărăția Lui Cristos, și de-abia apoi să își declare încrederea în Dumnezeu. În caz

contrar, motto-urile lor care Îl implică pe Dumnezeu nu reprezintă nimic altceva decât o luare în deșert a numelui Său. – Mat. 23:25,36.

ARE VIAȚA MAI MULTE DE OFERIT DECÂT ACEASTĂ EXISTENȚĂ?

"Pune cumva moartea capăt în mod permanent existenței voastre conștiente? Sau este posibil să trăiți din nou după moarte?"

Cand nava italiană Andrea Doria s-a ciocnit cu nava Stockholm pe 25 Iulie 1956, dorința principală a pasagerilor săi alarmați era de a-și salva viața. Nimeni nu agrea ideea de a se scufunda odată cu nava într-un mormânt al apelor. Foarte mulți oameni au fost atât de nerabdători să scape încât nici nu s-au mai oprit să se îmbrace adecvat; ei s-au alăturat mulțimii frenetice de pe ponton doar în lenjerie. Își prețuiau viața. Vroiau să trăiască.

O persoană poate răspunde cu indiferență atunci când cineva îi vorbește despre moarte și despre dorința firească de a trăi, însă atunci când se află față în față cu moartea, așa cum s-a întâmplat cu pasagerii de pe Andrea Doria, ea dă dovadă de o atitudine total diferită. Ea luptă pentru a-și salva viața.

O persoană normală nu își dorește deloc să moară. Dacă ar avea o boala care i-ar putea provoca moartea ar fi dispusă să cheltuiască tot ceea ce are pe doctori și spitale, astfel încât să fie vindecată. Această dorință pentru viață nu scade odată cu vârsta ci crește.

Durata vieții voastre este asemeni unui drum care se întinde înaintea voastră. Când sunteți tineri este foarte lung și dispăre în distanța viitorului. Nu prea vă gândiți atunci la cât de prețioasă este existența. Însă pe măsură ce îmbătrâniți și sfârșitul vostru se apropie văzând cu ochii, atitudinea voastră se schimbă. Vă doriți incredibil de mult să prelungiți acel drum, sau să reveniți la începuturile sale. Vă doriți să continuați să trăiți, chiar și în această lume coruptă și distrusă de război. Scriitorul Samuel Johnson, din secolul optsprezece, a exprimat foarte bine acest sentiment atunci când a scris următoarele rânduri:

"O, prinde atunci! prinde ora trecătoare,
Îmbunătățește fiecare clipă pe măsură ce zboară;
Viața e o vară scurtă – omul, o floare;
El moare – vai! cât de repede moare!"

Atitudini față de o viață viitoare

Există foarte multe persoane materialiste care susțin că această existență este tot ceea ce reprezintă viața. Atunci când vine moartea, fie printr-un accident, fie prin faptul că o persoană a atins sfârșitul duratei sale normale de viață, ei cred că existența acestei persoane se termină odată pentru totdeauna.

Acest scurt moment din imensitatea timpului este pentru ei întreaga existență pe care o persoană o poate avea. Asemeni unei flori, viața unei persoane înflorește, se ofilește și moare, urmând să nu mai înflorească niciodată.

Faimosul agnostic Bertrand Russell a spus: "Din punctul meu de vedere, nu cred că există vreun motiv întemeiat pentru care să credem că supraviețuim morții." Vorbind despre credința unei vieți dincolo de moarte, evoluționistul Lecomte du Noily și-a exprimat opinia că oamenii cred în propria imaginație: "Omul știe că nu îi va mai vedea pe cei dragi niciodată pe acest pământ, însă refuză să creadă că nu pot trăi altundeva. Astfel, el inventează o altă viață, creează o altă lume în care se vor reîntâlni într-o bună zi."

Un număr foarte mare de locuitori ai acestui pământ refuză să creadă că această existență este totul. Ei insistă că moartea nu este sfârșitul existenței conștiente a unei persoane, ci reprezintă o ușa spre o altă lume și spre o viață mult mai măreață. Ei susțin că omul are un suflet nemuritor care supraviețuiește morții. Bine-cunoscutul poet Henry Wadsworth Longfellow a exprimat acest punct de vedere atunci când a scris: "Nu există moarte! Ceea ce pare moarte, este de fapt tranziție." Deși aceste persoane privesc viața ca pe un prieten care îi poartă spre o lume mai bună, ei nu o întâmpină cu plăcere atunci când sunt puși față în față cu ea. Ei luptă din toată puterea pentru a-și putea continua existența prezentă.

Credința în nemurirea sufletului uman a fost foarte întâlnită la popoarele antice păgâne, fiind la fel de populară și în prezent, atât în afară cât și înăuntrul creștinătății. Ea a fost cauza multor superstiții și credințe religioase ciudate. Din cauza ei, foarte mulți creștini au îmbrățișat convingerea păgână a unei torturi eterne în focurile iadului pentru sufletele ticăloase. Alții au adoptat credința transmigrației sufletului.

Viața are mai multe de oferit decât existența actuală

Ideea conform căreia moartea pune capăt existenței conștiente a unei persoane, precum și cea conform căreia viața este posibilă după moarte, sunt corecte până la un anumit punct. Biblia nu susține credința păgână a sufletului nemuritor. În schimb, ea declară clar: "sufletul care păcătuiește va muri." (Ezec. 18:4) Ea confirmă argumentul care spune că existența conștientă a unui om încetează odată cu moartea. Psalmii 146:4 spun că atunci când o persoană moare, și "gândurile sale pier." De asemenea, în Eclesiastul 9:10 ni se spune că morții nu pot lucra, nu pot concepe lucruri, nu posedă cunoaștere și nu pot avea înțelepciune. Cu alte cuvinte, făptura vie, conștientă, a încetat să mai existe. Ea nu are un suflet nemuritor care în momentul morții se desprinde de trup și îi permite să își continue existența conștientă. Ea se întoarce în țărână lipsită de viață, încetând să mai existe.

Însă, când cortina morții cade definitiv nu înseamnă că existența acelei persoane nu poate fi reînnoită. Faptul că este posibil ca un om să se reîntoarcă la

viață prin înviere este baza speranței în viața după moarte. Iehova Dumnezeu, Creatorul și Sursa vieții, poate reînnoi viața unei persoane la fel de ușor cum a creat primele făpturi umane.

La început, scopul Lui Dumnezeu a fost ca omul să nu moară niciodată. Adam ar trăi încă dacă ar fi fost ascultător. Nesupunerea sa intenționată a avut ca rezultat atât pierderea vieții lui cât și a descendenților săi. Noi am moștenit moartea de la primul om, așa cum unele boli pot fi transmise de la o generație la alta. În Romani 5:12 este scris: "Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și moartea prin păcat, și astfel moartea s-a răspândit la toți oamenii pentru că ei au păcătuit cu toții."

În ciuda acestei situații aparent imposibile în care ne aflăm din cauza primilor noștri părinți, moartea nu este neapărat finalul. Datorită bunătății nemeritate a Lui Iehova noi avem speranța unei învieri din morți. "Am în Dumnezeu speranța, speranță pe care o au și acești oameni, că va fi o înviere atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti." (Faptele 24:15) Cu această speranță înainte nu avem niciun motiv să privim moartea că pe un sfârșit permanent al existenței noastre.

Nu există niciun motiv pentru care să credem că Dumnezeu îi va aduce înapoi la viața pe cei care au batjocorit legile Sale scrise și care s-au comportat ticălos în ochii Săi. Învierea nu este pentru ei. Pentru astfel de persoane această existență este totul. Moartea este sfârșitul lor permanent. "Căci răufăcătorii vor fi nimiciți, însă cei ce spera în Iehova vor fi cei ce vor stăpâni pământul." (Ps. 37:9) Acești răufăcători sunt nimiciți pentru totdeauna.

Nu contează de cât timp este moartă o persoană. Aceasta nu scade din capacitatea Lui Dumnezeu de a îi reînnoi existența prin înviere. Trupul care este înviat nu este cel care a fost îngropat. Acel trup se va fi dezintegrat de mult în țărână, iar elementele sale vor fi fost consumate de alte ființe vii. Tot ceea ce trebuie este ca mărețul Dătător-de-viață să creeze un trup nou din elementele pământului și să îi imprime gândurile și tiparul personalității persoanei moarte. Acest tipar este reținut în memoria Lui Dumnezeu. Astfel, conștiința persoanei înviate va fi aceeași pe care a avut-o înainte de moarte.

Un mic număr dintre cei înviați vor primi o nouă existență ca făpturi spirituale. Ei primesc o înviere la viața divină. Despre această înviere divină vorbea apostolul Pavel atunci când a spus: "Este semănat trup fizic, este ridicat trup spiritual." (1Cor. 15:44) Însă acest lucru se va întâmpla doar pentru un grup select care este ales să domnească alături de Cristos. Majoritatea, dintre cei care vor fi ridicați din morți, vor avea parte de o nouă existență pe pământ, în calitate de făpturi umane. Ei vor avea privilegiul de a fi printre cei care moștenesc pământul devenind locuitorii săi eterni. "Căci cei binecuvântați de El vor stăpâni pământul." – Ps. 37:22.

Cei înviați nu vor fi aduși să trăiască într-un sistem ticălos al lucrurilor precum cel existent în prezent. Cei răi vor fi fost îndepărtați de pe pământ de mâna Lui Dumnezeu în momentul bătăliei Apocalipsei. "«De aceea, așteptați-

Mă», zice Iehova, «până în ziua în care Mă voi ridică la pradă; căci hotărârea Mea este să strâng națiunile, să adun împărățiile, ca să îmi vărs peste ele indignarea, toată mânia Mea aprinsă; căci întreg pământul va fi mistuit de focul zelului Meu." (Tef. 3:8) Acest sistem lumesc corupt, alături de conducătorii săi nevăzuți, va fi măturat de pe suprafața pământului ca și când ar fi fost mistuit de foc.

Pământul va intra sub autoritatea împăratului ales al Lui Dumnezeu, Isus Cristos. El va conduce omenirea în dreptate și pace. Sub îndrumarea Sa, pământul se va transforma într-o grădină imensă și frumoasă. Acest lucru se va întâmpla în momentul în care profeția din Isaia 32:16-18 va fi împlinită pe întreg pământul. "Iar în pustiu se va afla justiția, iar în livadă va locui înșăși dreptatea. Iar lucrarea adevăratei dreptăți va deveni pacea, și rodul adevăratei dreptăți, liniștea și siguranța pentru totdeauna. Poporul Meu va locui într-un locaș pașnic, în locuințe foarte sigure și în locuri de odihnă liniștite." Aceasta va fi lumea în care cei morți vor fi ridicați. Ei se vor întoarce la o existență mult mai bună decât cea pe care au avut-o înainte.

Sub domnia dreaptă a Lui Cristos, scopul inițial al Lui Dumnezeu pentru om va fi îndeplinit. Pământul va fi populat cu oameni perfecți și neprihăniți. Moartea adamică nu va mai avea putere asupra lor. Lor le va fi oferit darul "vieții pe timp nelimitat." – Ps. 133:3.

De ce este posibilă viața veșnică

Dacă nu ar fi existat sacrificiul răscumpărării Lui Cristos, viața veșnică nu ar fi posibilă pentru om. Nici cei morți nu ar putea fi înviați. Nu ar exista nimic dincolo de această existență.

Datorită bunătății nemeritate a Lui Iehova, El l-a oferit pe Fiul Său drept sacrificiu de răscumpărare astfel încât să poată elibera omenirea de sub blestemul adamic al păcatului și morții. "În aceasta constă iubirea, nu că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne iubește pe noi și l-a trimis pe Fiul Său ca sacrificiu de împăcare pentru păcatele noastre." – 1 Ioan 4:10.

Nu există nicio cale prin care omul să se poată elibera singur de efectele păcatului lui Adam. Ca o boala moștenită, avea ceva ce nu putea îndepărta singur. Avea nevoie de ajutor din exterior. Iehova Dumnezeu era singurul care putea oferi acel ajutor. El a făcut acest lucru transferând viața Fiului Său divin pe pământ, astfel încât acesta să se nască om perfect – un echivalent al primului om perfect, Adam. Sacrificiul vieții sale umane perfecte și dreptul la această viață au făcut posibilă anularea efectelor păcatului lui Adam. "Căci toți au păcătuit și nu ajung la gloria Lui Dumnezeu, fiind un dar faptul că sunt declarați drepti prin bunătatea Sa nemeritată, datorită eliberării prin răscumpărarea plătită de Isus Cristos." (Rom. 3:23,24) Eliberarea îi permite omului să poată sta drept alături de Dumnezeu. Ea i-a deschis omului calea de a recupera ceea ce pierduse Adam pentru omenire.

Cum poate fi obținută viața veșnică

Din moment ce răscumpărarea Lui Cristos face posibilă binecuvântarea unei învieri din morți și chiar primirea darului vieții veșnice, putem spune că această existență scurtă pe care o avem acum nu este tot ceea ce viața ne are de oferit. Poate există cu mult mai mult decât atât dacă o persoană dă dovadă de un interes față de scopurile Lui Iehova și dacă are o dorință de nestăvilit pentru a cunoaște Cuvântul Său scris.

Doar prin acumularea cunoștințelor despre Iehova Dumnezeu și scopurile Sale putem avea o baza pentru a clădi o încredere fermă. Credința este esențială pentru a primi aprobarea Sa, aprobare care la rândul ei este necesară pentru înviere și pentru darul vieții veșnice. Este scris: "Ba mai mult, fără credință este imposibil să Îi fim pe plac." (Evr. 11:6) Martorii Lui Iehova fac toate eforturile posibile pentru a-i ajuta pe oameni să își clădească credința necesară. Ei au petrecut peste o sută zece milioane de ore anul trecut pentru a-i ajuta pe oameni să acumuleze cunoștințe scripturale, cunoștințe care reprezintă baza credinței.

Odată ce o persoană a ajuns să cunoască așa cum trebuie scopurile Lui Dumnezeu, ea trebuie să se supună mărețului Dătător-de-viață. Ea nu are voie să încalce intenționat principiile divine și poruncile stabilite în Biblie. Dacă oamenii încearcă să o forțeze să fie neascultătoare, ea trebuie să refuze ferm să își compromită loialitatea. Ea trebuie să ia aceeași poziție exprimată de apostolul Petru care a spus: "Trebuie să ne supunem Lui Dumnezeu ca și conducător, mai degrabă decât oamenilor." – Faptele 5:29.

Pentru viață este necesară o venerare pură a Lui Iehova Dumnezeu. Venerarea Lui nu trebuie să fie coruptă de practicile păgâne care implică închinarea la imagini, și nici de doctrinele păgâne ale nemuriri sufletului, torturii eterne s.a.m.d. El trebuie să fie venerat în spirit și adevăr. Datorită faptului că cei care fac parte din societatea Noii Lumi a martorilor Lui Iehova Îl venerază în această manieră, pot privi cu încredere spre ceva mai mult decât existența lor prezentă. Slujirea mărețului Dătător-de-viață este de asemenea necesară pentru a-i fi pe plac. Este o expresie a dragostei purtate Lui, făcând parte din venerarea Sa. "Căci cu inima se dă dovadă de credință pentru dreptate, și cu gura se face o declarație publică pentru salvare." – Rom. 10:10.

Urmați mulțimile care intră acum în societatea Noii Lumi și care îmbrățișează perspectiva unei vieți veșnice în perfecțiune umană. Aveți aceeași încredere ca și ei în ridicarea din morți. Datorită credinței lor în promisiunile scrise ale Lui Dumnezeu, ei știu că viața le poate oferi mult mai multe decât această existență scurtă din prezent.

CE AM VĂZUT DE "ZIUA MORȚILOR"

De corespondentul "Treziți-vă!" din Mexico

Era o zi plăcută de toamnă atunci când m-am trezit Duminică dimineața, în a doua zi din Noiembrie. M-am îmbrăcat repede și am mers la micul dejun. Aceea era "Ziua Morților" în întreg Mexicul, și aflându-mă în Ciudad de Mexico m-am gândit: "Ce-ar fi să mă duc până la cimitir să văd cum este această sărbătoare religioasă?" Astfel, după micul dejun am luat un autobuz care în câteva minute m-a lăsat la intrarea frumosului parc central din Ciudad de Mexico – Parcul Chapultepec; el se întinde pe o suprafață împădurită, de mulți acri, iar la sfârșitul său se afla Cimitirul Dolores, cimitrul principal din Ciudad de Mexico. Din moment ce soarele strălucea deja cu căldura, a fost foarte plăcut să mă plim printr-unul dintre colțurile parcului către famioasa piață de flori. Parcul era plin de oameni care se îndreptau în aceeași direcție.

Toată lumea cumpăra flori, brațe pline de ele, mai ales galbene- portocalii despre care o doamnă mi-a spus că sunt numite "flores de cempasuchil", un nume pe care indienii le-au dat. Ele sunt asociate în special cu "Ziua Morților". Traficul era neobișnuit de greoi pentru o dimineață de Duminică; treceau taxiuri după taxiuri, și mașini după mașini, toate îndreptându-se spre dealul unde se afla cimitirul, toate pline de familii, toate pline de gălbenele.

Acum, care ar fi fost cel mai bun mijloc de transport pentru a termina scurta călătorie spre deal? Nu ar dura mai mult de zece minute cu autobuzul, însă toate autobuzele erau deja pline. Taxiurile erau întotdeauna un mijloc de transport ieftin în Ciudad de Mexico, însă nu se afla niciunul liber în apropiere. Peste drum se afla un lung șir de oameni iar un autobuz cu inscripția "Special Cimitirul Dolores" a oprit pentru ei. M-am așezat la coadă cu restul oamenilor. Și ei purtau flori, iar acolo am observat ceva: aveau cu ei găleți și mistrii. Întreaga familie se afla acolo, de la bunică până la cel micuț, purtat în șalul mamei sale. Câteva autobuze speciale au tras pe dreapta, au așteptat ca pasagerii să între iar apoi au pornit spre deal. După aceea a venit rândul nostru; autobuzul s-a umplut repede, cu vreo cincizeci dintre noi stând în picioare și alți douăzeci stând pe margini.

Pe măsură ce ne îndreptam spre deal, prin trafic, am observat alți oameni care mergeau pe jos și care duceau flori cu ei. Era ușor de observat că în această zi toată lumea avea în gând la un singur loc. Era această "Zi a Morților" un moment de jelire, sau o zi a orgiilor și petrecerilor? Părea a avea un spirit festiv, nu unul de tristețe.

La cimitir

Ce mulțime se afla la intrarea în cimitir! Ofițerul de trafic a ținut mulțimea în loc cu ajutorul unor corzi, până a fost dat semnalul de traversare a aleii. Polițiștii se aflau la porțile pe care intrau oamenii. Ei bine, iată-mă înăuntru; marea capelă a fost primul lucru care mi-a atras atenția. Am văzut un bărbat îngenunchind împreună cu copiii săi; avea brațele pline de flori. Părea că cere o binecuvântare pentru flori. Aproape de zid, în parcare, se afla o ambulanță și un

mic cort de prim ajutor. Câteva cărări duceau printre morminte. Eu am ales calea din mijloc. În stânga mea se aflau două călugărițe catolice, rostind rugăciuni și primind donații pentru care ofereau în schimb o mică ilustrație a unui sfânt.

Am ajuns curând într-un loc în care cărărea forma un cerc contiuu, iar în jurul cercului se aflau morminte mult mai mari și impresionante. Acest cerc este cunoscut drept "Rondul Oamenilor Iluștri". Mi s-a părut interesant să îl văd îngropat acolo pe faimosul pictor mexican Diego Rivera, un cunoscut comunist; în onoarea sa fusese ridicat un monument remarcabil. Însă apoi mi-am adus aminte că guvernul mexican, în ciuda faptului că Mexicul este o țară catolică, nu îi permite bisericii să conducă în guvern, și de aceea chiar și un comunist este recunoscut de guvern ca fiind o persoană benefică națiunii.

Peste tot oamenii erau preocupați să curețe mormintele de marmură cu săpun și apă, sau să îndepărteze buruienile de pe mormintele mai sărace. Acum îmi dădusem seama de ce aduseseră cu ei găleți și mistrii. Ei trebuiau să care apă de la o distanță relativ mare, de la niște robinete publice până la morminte. Mici băieți cu găleți se ofereau să meargă cu mine să curăț sau să duc flori la mormântul pe care ei credeau că îl vizitez.

Acum, cărările se umpluseră de oameni, însă după cum observasem și înainte, foarte puțini păreau afectați și nu toți purtau hainele negre tradiționale pentru astfel de momente. Pe alocuri se aflau grupuri care rosteau rugăciuni în șoaptă în jurul mormintelor. Apoi am văzut un preot îmbrăcat în veșmintele sale lungi însoțind un cuplu modest către un mormânt. El a stropit mormântul cu "apă sfințită" și a rostit câteva cuvinte în latină – totul a durat cam treizeci de secunde – după care omul și-a primit chitanța și i-a oferit preotului o bancnotă de zece peso. Imediat, o doamnă a venit și l-a rugat pe preot să o însoțească la un alt mormânt.

Aici, în jurul unei curbe a cărării dintre copaci, se adunase un grup mai mare de oameni. Ce se întâmpla? M-am apropiat ca să aflu. Era mormântul unui preot iezuit, iar oamenii așteptau să pășească în jurul său. Mă întrebam dacă fac asta pentru a primi vreo binecuvântare anume. Unii oameni chiar îngenuncheau și se rugau în jurul gardului de fier care înconjură mormântul.

Parcursesem deja o distanță mare, și tot nu am găsit sfârșitul cimitirului. Mă întrebam de ce veniseră atât de mulți oameni la cimitir în această zi, așa că am hotărât să încep o conversație cu o doamna care stătea lângă un mormânt, în timp ce aștepta ca unul dintre băieții să curețe buruienile. "E mult de lucru la curățatul tuturor acestor buruieni, nu credeți?" Am întrebat. "Da, așa e. Însă nu am fost aici de doi ani și de aceea sunt atât de multe." "O, trăiți în altă parte a Mexicului?" Am replicat. "Nu, locuiesc într-un oraș mic, nu departe de Ciudad de Mexico, însă durează puțin cam mult să fac această călătorie. Am venit astăzi pentru că pur și simplu nu știu dacă mama mea moartă este conștientă că îi vizitez mormântul sau nu. Nu știu dacă se simte singură când nu vin de Ziua Morților, sau dacă poate simți ceva." Așadar, acesta era motivul; acum

înțelegeam. Aceste persoane credeau că cei dragi lor care muriseră se aflau în apropiere, sub forma unui spirit, și că puteau fi mângâiați de vizita lor.

Asemeni unui târg

Pe măsură ce mă îndreptam spre ieșirea din cimitir, am văzut ceva ce m-a făcut să mă întreb dacă toți acei mii de vizitatori care veniseră aici în această zi aveau același motiv sincer. Ce făcea mulțimea aceea de oameni chiar în dreapta intrării? Când m-am apropiat am văzut că aceștia cumpărau și mâncau carne friptă pe care o înfășurau în tortilla, servind-o alături de un lapte tradițional fermentat numit "pulque". Acolo se aflau standuri cu diferite feluri de mâncare și băutură, de-a lungul zidului exterior al cimitirului. Tot acolo am văzut grupuri care stăteau pe iarbă la picnic, de-a lungul drumului. Comercianții de baloane treceau fluierând pe acolo, lăsându-i pe copii să știe că li se pregătise o surpriză. Vânzătorii de vată pe băț aveau și ei trecere. O doamnă a venit și mi-a oferit în schimbul unui peso niște scheleți din carton îmbrăcați în costume de trubadur; când trăgea de sfoară ei dansau ca și când ar fi cântat la chitară. Nici urmă de tristețe; toată lumea se distra, ca și când s-ar fi aflat la un târg. Tot ceea ce am văzut acolo a fost șocant pentru mine. În loc de aceste lucruri, mă așteptam să văd un ritual religios al acestei zile. Potrivit lucrurilor pe care le-am auzit despre anii anteriori, acest festin în afară cimitirului trebuie să își aibă originea în practica petrecerilor la care se mânca și se bea exact deasupra mormintelor, probabil gândindu-se că sunt invitații persoanei decedate. Se pare că guvernul a interzis acest lucru acum.

Mi-am făcut loc prin mulțime către stația de autobuz și am trecut pe lângă o bătrână care cerea bani în schimbul unor poze cu un sfânt. Oamenii puneau monede într-o cutie mică de lemn pe care o ținea în mână. Peste drum de cimitir am observat că magazinele unde se făceau și se vindeau morminte de marmură fuseseră transformate temporar de către proprietarii lor în standuri de mâncare și băutură, iar în aer se auzeau vocile competitorilor care făceau reclamă la marfa pe care o aveau. O fetiță stătea chiar în calea pasagerilor care coborau din autobuzele aglomerate și le vindea flori celor care nu avuseseră timp să le cumpere de la piață. De îndată ce autobuzul s-a golit, m-am urcat în el, am plătit biletul de douăzeci de centavos și m-am așezat în scaunul liber de lângă șofer. Această dimineață a fost una interesantă, dar și obositoare.

Pe măsură ce ne-am întors de pe deal mă gândeam cum catolicii din alte părți ale Americii de Nord sau ale Europei ar fi surprinși, chiar șocați, de lucrurile pe care catolicii le fac aici. M-am gândit de asemenea la doamna sinceră de lângă mormânt și la cât de atentă a fost când i-am explicat că cele scrise în Cuvântul Lui Dumnezeu ne asigură că cei morți nu sunt conștienți, și nici nu sunt singuri, că sunt adormiți în mormintele lor și că așteaptă învierea în noua lume a dreptății a Lui Iehova. Atunci, scenele la care am asistat astăzi nu vor

mai fi vazute deoarece moartea nu va mai exista, deci nu va mai fi nevoie nici de cimitire. – Ecl. 9:10; Ioan 5:28,29; Rev. 21:4.

PUTEȚI DOVEDI ORICE LUCRU VECHI DIN BIBLIE?

Unii oameni spun: "De ce va luați citatele din diverse locuri din Biblie? Sărintd așa de la una la alta puteți dovedi orice, chiar și cele mai fanteziste doctrine!"

La aceasta răspundem: nu putem dovedi orice lucru din Biblie și în același timp Biblia să nu se contrazică. Da, cităm de ici și colo, din toate cărțile Bibliei, deoarece cele șazeci și șase de cărți ale sale sunt în perfectă armonie una cu cealaltă. Încercăm să arătăm adevărul unei învățături din gura mai multor martori, și nu doar dintr-o singură carte sau de la un singur martor. Faptul că toate cărțile Bibliei sunt în armonie și că unite sunt capabile să ofere dovezi și susținere, este confirmat de apostolul Petru în ziua Pentecostei, atunci când a spus: "Timpul de restabilire a tuturor lucrurilor despre care Dumnezeu a vorbit prin gura sfinților Săi profeți din vechime. De fapt, Moise a spus: [...] Toți profeții, începând cu Samuel și cei care au urmat, toți cei care au vorbit, au anunțat clar aceste zile." Cum putem arăta că "toți profeții au anunțat aceste zile" și evenimentele lor, precum și faptul că toate învață anumite doctrine în mod armonios, dacă nu cităm din mai multe cărți, sau chiar din toate? De ce, atunci când a ținut discursul de mai sus, apostolul Petru însuși a citat alte două părți ale Bibliei: Deuteronomul 18:15,19 și Geneza 22:18? – Faptele 3:21-24.

Luându-ne citatele din toate părțile Scripturii inspirate rămânem devotați Cuvântului Lui Dumnezeu și urmăm exemplul Lui Isus, al apostolilor Săi și al scriitorilor Bibliei, evrei și greci. Isus a citat multe texte din Scripturile Ebraice, iar ele proveneau din multe cărți. În predica sa de pe munte, după cum relatează apostolul Matei, Isus a rostit douăzeci și una de citate. L-ar putea acuza cineva pe Isus că sare de la una la alta pentru că a făcut trei citate din Exodul, două din Leviticul, unul din Numere, șase din Deuteronomul, unul din 2Regi, patru din Psalmi, trei din Isaia, și unul din Ieremia? Făcând acest lucru, încercă El să demonstreze ceva? Nu, ci spre surprinderea oamenilor, "El îi învață ca o persoană cu autoritate, nu ca și scribii lor", deoarece El susținea învățăturile predate prin autoritatea Cuvântului Scris al Lui Dumnezeu. – Mat. 7:29.

Apostolul Pavel a urmat exemplul Lui Isus, citând texte de ici și colo din Scripturi. Observați argumentul său din Romani 15:7-13. În acele doar șapte versete a făcut patru citate, și anume din Psalmii 18:49, Deuteronomul 32:43, Psalmii 117:1 și Isaia 11:1,10. Astfel, asemeni lui Isus, Pavel a citat din Lege, din Profeți și din Psalmi. Din aceste trei secțiuni ale Scripturilor Ebraice, el a adus dovezi armonioase că nu doar evreii, ci și națiunile non-ebraice urmau să Îl glorifice pe Iehova Dumnezeu pentru întreaga Sa bunătate arătată față de omenire, iar astfel congregațiile creștine trebuiau să primească oameni din toate națiunile, așa cum face și Isus Cristos.

Poate fi acuzat Pavel aici că a sărit de la un citat biblic la altul, amestecând textele pentru a-și sprijini lucrarea misionară din afara națiunii ebraice? Nu, nu poate fi acuzat de așa ceva deoarece aceste patru texte din trei secțiuni diferite ale Bibliei se aflau în concordanță în prezicerea veștilor bune conform cărora împărăția Lui Dumnezeu urma să le fie accesibilă tuturor națiunilor, la momentul stabilit. Națiunii evreiești i se vorbise, și ea auzise, însă nu același lucru se întâmplase și cu restul națiunilor. Astfel, Pavel, prin metoda sa de studiu inspirată ne-a artat cum să ne bazăm pe Scripturi și cum să cităm pentru a stabili nu învățăturile noastre, sau pe cele ale vreunui alt om, ci învățăturile Lui Dumnezeu.

În prima sa scrisoare, Petru face treizeci și patru de citate din zece cărți diferite ale Legii, din Profeți și Psalmi. În a doua sa scrisoare, Petru a citat de șase ori din trei cărți diferite. Apostolul Matei, în Evanghelia sa, face 122 de citate, începând cu Geneza până la Maleahi. Din acele treizeci și nouă de cărți, el citează douăzeci și ignoră Apocriifa. Acum, luați Scripturile Grecești ca un întreg, de la Matei la Revelația. În aceste douăzeci și șapte de cărți se găsesc 365 de citate directe din Geneza până la Maleahi, și încă 375 de referințe la Scripturile Ebraice; sau un total de 740.

Acum, potrivit ediției Dr. E. Nestle a "Noului Testament Grecesc", în acesta se găsesc citate din treizeci și cinci de cărți ale Scripturilor Ebraice, din toate cărțile, excepție făcând Rut, Ezra, Ecclesiastul și Cântarea Cântărilor. Gândiți-vă, doar 740 de citate și trimiteri, în timp ce Scripturile Ebraice cuprind împreună aproximativ 1384 de pagini în textul original! Este evident că scriitorii inspirați ai Scripturilor Creștine Grecești nu au epuizat sub nicio formă toate citatele scripturale care puteau fi făcute din scrierile ebraice. Ajungem astfel la concluzia că majoritatea citatelor din acele scrieri din vechime trebuie făcute de creștinii care urmează erei apostolice, mai ales de către creștinii care trăiesc în acest sistem al lucrurilor când va avea loc împlinirea celor mai multe Scripturi Ebraice dar și Grecești.

Acest mareț privilegiu este în prezent al nostru, căci toate dovezile arată că trăim în "momentul sfârșitului" acestui sistem vechi al lucrurilor. A noastră este clipă prezisă în Daniel 12:4, când mulți "aleargă înapoi și înapoi" prin Scripturi, iar astfel, prin binecuvântarea Lui Dumnezeu, "cunoașterea va spori". În plus, pe lângă Scripturile Ebraice, avem în prezent scrierile apostolilor și discipolilor Lui Cristos. Prin urmare, avem mai multe Scripturi la dispoziție pentru a oferi din ele citate care să susțină o doctrină, decât au avut apostolii până la Ioan care a scris ultimele cinci cărți ale Bibliei.

În Romani 15:4, Pavel a spus: "Căci toate lucrurile care au fost scrise odinioară, au fost scrise pentru îndrumarea noastră, ca prin răbdare și prin mângâiere din Scripturi să putem avea speranță." Astfel, este privilegiul nostru ca în prezent să studiem întreg Cuvântul Lui Dumnezeu scris odinioară, pentru că acesta este momentul în care spiritul Său se revărsa din plin pentru a înțelege

lucrurile profunde ale Lui Dumnezeu, lucruri care sunt acum dezvăluite pentru hrănirea și îndrumarea oamenilor Săi.

Ar fi bine să ne amintim că scopul pentru care studiem Biblia nu este doar pentru informarea, mângâierea și salvarea noastră, ci pentru ca noi să fim capabili să îi luminăm și pe alții, pentru că și ei să poată să Îl cunoască pe Iehova Dumnezeu și pe împăratul Său – Isus Cristos. Este scopul Lui Dumnezeu ca "pământul să fie plin de cunoașterea gloriei Lui Iehova, așa cum apele acoperă marea." Acest lucru va fi împlinit, deoarece după cum El spune: "Așa va fi și cuvântul Meu, care iese din gura Mea. Nu se va întoarce la mine fără rezultate, ci va face cu siguranță ceea ce-mi place, și va reuși în lucrul pentru care l-am trimis." Binecuvântat este privilegiul nostru de a avea Cuvântul Său, Biblia, pentru a face cunoscute faptele Sale mărețe. Să folosim Biblia cu înțelepciune pentru gloria Sa! – Hab. 2:14; Isa. 55:11.

CANTITATEA SAU MOTIVUL – CE CONTEAZĂ MAI MULT?

Ce contează mai mult, cantitatea sau motivul – cât de mult sau de ce? Această lume este preocupată mai ales de cantitate. Ea se închină la altarul măreției. Persoana care oferă sume mari instituțiilor educaționale, sau organizațiilor caritabile, religioase și chiar politice, este ridicată în slăvi în presa publică. Nimeni nu se gândește să se întrebe de ce. Pentru a încuraja donatul, grupurile religioase și caritabile vor publica liste, spunând cât a oferit fiecare donator. Tot acest accent pus asupra cantității este desigur în favoarea celor care primesc.

Din fericire, cantitatea nu este singurul criteriu. Datorită faptului că există o asemenea calitate precum dragostea, și cei care nu sunt bogați au o șansă. Astfel, nu înseamnă că tânărul care îi oferă partenerei sale un inel de logodnă care valorează \$1000 o iubește de o sută de ori mai mult decât un altul care îi oferă un inel în valoare de \$10.

Același lucru este adevărat și în ceea ce privește relația părinte-copil. S-a stabilit că una dintre cauzele principale ale delincvenței juvenile este lipsa dragostei materne. Asistenții sociali au descoperit că un copil poate simți atunci când este privat de compania mamei sale, fie pentru că ea este obligată să lucreze pentru a-l putea întreține, fie pentru că treburile casnice i se par plictisitoare și răspunde în concordantă; în micuța sa inimă el simte resentimente față de respingere, însă se împacă cu absența mamei atunci când aceasta este într-adevăr necesară.

Același principiu i se aplică și creștinului și slujirii sale. Văduva săracă pe care Isus a lăudat-o a dat cel mai puțin dintre toți, însă tot ceea ce avea, a dat din dragoste, iar din această cauză a contat cel mai mult. De aceea, din moment ce "există mai multă fericire în a da decât în a primi", dacă nu dăm din dragoste nu suntem deloc câștigați. – Luca 21:1-4; Faptele 20:35; 1Cor. 13:3.

Toate acestea ne atrag atenția asupra sfatului scriptural: "Mai mult decât orice trebuie păzit, păziți-va inima", și pe bună dreptate, deoarece ea este "mai trădătoare decât orice." Dacă nu suntem atenți, ea va vicia slujirea noastră permițându-i unui motiv egoist să se strecoare înăuntru. Să ne asigurăm astfel că punem accentul acolo unde trebuie, și anume pe motivul corect. Dacă vom face acest lucru, cantitatea se va rezolva de la sine. – Prov. 4:23; Ier. 17:9.

"EI NU AU LUAT AMINTE"

Cum puteți profita de pe urma experiențelor dezastruoase ale altora?

În Iunie 1957, un reporter al unui ziar din New Orleans se afla într-un avion care zbura deasupra parohiei Cameron, Louisiana. Era dimineața de după ce regiunea costală a ținutului fusese devastată de furia unui uragan care a bătut cu 110 mile pe oră. Transmițând impresiile sale despre ravagiile de la sol, reporterul a spus: "Acum știu cum trebuie să se fi simțit Noe după potop."

O nimicire totală a tuturor lucrurilor de la sol – aceasta a văzut reporterul. Case demolate, automobile răsturnate, mobilă distrusă și alte obiecte de uz casnic erau împrăștiate pe o zonă de coastă de aproximativ treizeci de mile. Tancuri petroliere și șalupe afectate de vânturile puternice au eșuat la mal ca și când ar fi fost doar niște jucării. După ce a aterziat, reporterul a auzit veștile tragice: numărul de persoane decedate și dispărute depășea cinci sute. De ce tot acest dezastru? Nu fuseseră oferite avertizări?

Unii dintre supraviețuitori au susținut că centrul de prognoză meteo din New Orleans nu a oferit avertismente din timp. și totuși, o investigație a înregistrărilor a arătat că în urmă cu aproape douăzeci și patru de ore înainte ca uraganul să lovească, o îndrumare de-a lungul întregii coaste a Louisianei avertiza: "Toate persoanele din locurile joase și expuse trebuie să se mute în locuri mai înalte."

Însă nu "toate persoanele din locurile joase și expuse" s-au mutat într-un loc mai înalt. Mulți au rămas. Când Directorul Apărării Publice din Louisiana, Generalul-maior Raymond F. Hufft, a investigat dezastrul, a raportat: "Oamenii pur și simplu nu au crezut că furtuna va lovi. Ei au rezistat unora mai puțin intense. Credeau că și aceasta va fi la fel. Au fost mai mult decât avertizați. Sunt încăpățânați. Au pariat, iar unii dintre ei au pierdut."

Foarte multe persoane nu au vrut să ia aminte la avertizări

Ni se pare ciudat că atât de multe persoane sunt capabile să se joace cu viețile lor? Ni se pare incredibil că atâția oameni sunt în stare să pună în pericol viețile celor dragi, a membrilor familiei lor, ignorând avertismentele care proveneau de la surse de încredere? Poate părea de neconceput, însă după cum spune un ziar: "Ce trebuie să deducem în urma acestui dezastru? Că avertismentele Centrului Meteorologic nu sunt încă perfecte? Sau că oamenii oricum nu ascultă avertizările? Puțin din amândouă, dar mai ales din ultima variantă."

Așa că în cele din urmă nu este atât de ciudat că foarte multe persoane nu au prea băgat în seamă avertizările bine fondate. De ce doar opt făpturi umane au supraviețuit potopului global de pe vremea lui Noe? În mod cert nu din cauza faptului că oamenii de atunci nu au primit nicio avertizare. Dumnezeu l-a făcut pe Noe să răspândească avertizarea, însă "predicatorul dreptății" a fost ignorat de masele de oameni. Ei ar fi putut să cerceteze mesajul lui Noe de avertizare.

Ar fi aflat că avertizarea lui Noe era bazată pe Cuvântul sigur al Lui Dumnezeu. Ei ar fi aflat că Noe nu construia o arcă imensă doar pentru plăcerea

de a crea pur și simplu. Însă ei nu au luat în serios avertizarea; au respins-o, considerând-o fantezistă. Astfel, Fiul Lui Dumnezeu ne spune despre oamenii din vremea lui Noe: "Ei nu au lat aminte până când nu a venit potopul și i-a măturat pe toți." – 2Pet. 2:5; Mat. 24:39.

Observăm aici o tendință – tendința de a nu lua aminte la avertizări dacă acestea deranjează tiparul de trăi al unei persoane. Este mult mai ușor să ignorăm avertismentul și să ne păcălim cu gândul că nimic rău nu va avea loc. De exemplu, luați avertizarea pe care Isus Cristos a făcut-o Ierusalimului: "Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de armate campate, să știți că pustiirea lui se apropie. Atunci, lăsați-i pe cei din Iudea să înceapă să fugă spre munți, iar cei din mijlocul lui [al Ierusalimului] să iasă din el, iar cei din regiunile din apropiere să nu între în el, fiindcă acestea sunt zilele în care se va face dreptate." Cristos a avertizat și ce vor face armatele dușmane: "Dușmanii tăi vor construi în jurul tău o fortificație cu țepe ascuțite, și te vor înconjura, te vor strâmtora din toate părțile, te vor trânti pe tine și pe copiii tăi [locuitorii Ierusalimului] la pământ, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră." – Luca 21:20-22; 19:43,44.

Isus a oferit acea avertizare în anul 33. Nu au trecut mulți ani până când s-a întâmplat ceea ce El prevestise. În anul 66, conducătorul roman peste Siria, Cestius Gallus, a condus o armată împotriva Ierusalimului pentru a înăbuși o revoltă a evreilor. Gallus era pe punctul de a cuceri orașul, când dintr-o dată, după cum istoricul Iosefus relatează, "s-a retras din oraș, fără niciun motiv imaginabil." Această retragere inexplicabilă a oferit o oportunitate de fugă, o oportunitate de a lua aminte la avertizarea Lui Isus. Creștinii au făcut acest lucru. S-au îndreptat spre munți. Evreii care L-au respins pe Cristos, au respins și avertismentul Său. Ei au rămas. La doar câțiva ani după, în anul 70, armatele romane au înconjurat din nou Ierusalimul. Pentru ei era acum prea târziu ca să mai fugă. Oportunitatea de a lua aminte la avertizarea Lui Isus trecuse. Armatele învingătoare romane au ucis 1.100.000 de persoane și au luat în captivitate aproximativ 97.000.

Nepăsarea față de avertismente nu era ceva nou din partea evreilor. De fapt, întreaga istorie a națiunii Israelului, este un lung șir de eșecuri de a asculta și acționa conform avertizărilor. Dumnezeu i-a trimis încontinuu pe profeții Săi pentru a-i avertiza pe conducători și pe oameni să se întoarcă de la căile lor încăpățănate, idolatre, însă de cele mai multe ori ei refuzau să ia aminte. Din cauză că israeliții au refuzat de atât de multe ori să asculte avertizările, Dumnezeu a respins acea națiune. (Ier. 29:18,19) Națiunea Israelului cu dinastia sa de împărați ai liniei regale a lui David a luat sfârșit în anul 607 î.Cr. Însuși Dumnezeu a făcut ca Ierusalimul să fie distrus de Nebucadnețar, împăratul Babilonului.

Avertizările de la Dumnezeu nu sunt o glumă

Dacă ne întoarcem pe vremea lui Avraam descoperim încă un exemplu clasic de dezastru rezultat din neascultarea față de avertizări. Dumnezeu a hotărât să distrugă orașele Sodoma și Gomora din cauza răutății lor de neînchipuit. Lot, nepotul lui Avraam, locuia în Sodoma, iar de dragul lui Avraam, Dumnezeu i-a trimis pe îngerii Săi în Sodoma să îl avertizeze pe Lot și să îl trimită din oraș, pe el și pe familia sa, înainte ca acesta să fie distrus. Îngerii i-au spus lui Lot: "Mai ai pe cineva aici? Pe ginerii tăi, pe fii și fiicele tale, pe toți cei care sunt ai tăi din acest oraș, du-i de aici! Noi distrugem acest loc, din cauza că protestele împotriva lor sunt tot mai puternice înaintea Lui Iehova; de aceea Iehova ne-a trimis să distrugem orașul." Prin urmare, Lot a mers și a început să le vorbească ginerilor săi, care le-au luat pe fiicele sale, iar el continua să spună: "«Ridicați-va! Plecați de aici deoarece Iehova va distruge orașul!» însă în ochii ginerilor săi el părea că un om care glumește." (Gen. 19:12-14) Câtă nechibzuință! Deși avertizarea se poate să fi părut fantezistă, ginerii lui Lot ar fi trebuit să își dea seamă că el era foarte serios. În loc să o considere o glumă, ei ar fi trebuit să se întrebe care este temeiul acestei avertizări. Însă cu atitudinea pe care o aveau, ne îndoim că Lot le-ar fi putut explica pe ce se baza avertismentul făcut. Ei aveau urechi însă nu ascultau. Au pariat cu viața lor și au pierdut.

Câteva exemple din prezent

Nu trebuie să ne gândim că acest lung șir istoric de dezastre rezultate din eșecul de a lua aminte la avertizări le-a fost prea mult de folos oamenilor din secolul douăzeci. Nu le-a fost. Câte astfel de exemple ale neascultării avertizărilor! Aproape tuturor le este cunoscută soarta vasului Titanic. Pe 14 Aprilie 1912, această navă care se presupune că nu putea fi scufundată, se afla în prima sa călătorie, dinspre Southampton către New York. Ea s-a lovit de un aisberg, iar în urma acestui accident 1502 de persoane – bărbați, femei și copii – au murit. Și totuși, Titanicul fusese avertizat. Operatorul vasului a primit șase avertizări despre aisberguri. Una dintre avertizări a oferit chiar locația exactă a aisbergului lovit de Titanic.

Atunci când avertizările par improbabile, există pericolul ca ele să fie revocate chiar și fără o examinare a faptelor pe care se bazează. Există foarte multe astfel de exemple din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Dezastrul de la Pearl Harbor nu s-a petrecut fără nicio avertizare. Pe data de 7 Decembrie 1941, un soldat al armatei care opera dispozitivele de ascultare de la Pearl Harbor, a raportat existența unor avioane care se apropiau. Avertizarea sa a fost ignorată.

Bătălia de la Bulge i-a costat pe Aliați foarte multe victime. Atacul german din 16 Decembrie 1944 i-a luat prin surprindere pe Aliați. Cu toate acestea, o avertizare fusese făcută. Câțiva soldați germani capturați i-au asigurat pe Aliați că un atac german era iminent. Din moment ce Forțele Aliate

considerau în general că Germania era incapabilă de o contraofensivă serioasă, rapoartele prizonierilor germani au fost considerate neverosimile.

Și mai ciudat, cu cât mai detaliată este o avertizare, cu atât este mai mare tendința de a o da la o parte, catalogând-o drept fantastică. Unul dintre șefii serviciilor secrete ale lui Hitler povestește în memoriile sale, "Labirintul", cum rușii au fost informați despre dată exactă a invaziei germane; însă ei nu au luat aminte la avertisment. Același scriitor spune cum un raport despre adevăratele cifre ale producției americane de oțel le-a fost prezentat lui Goering și Hitler ca o avertizare urgentă. Ambii lideri naziști au respins cifrele crescute ale raportului, considerându-le un nonsens. "Mai târziu, la Procesele de la Nurnberg," spune scriitorul, "mă aflu într-o celulă vizavi de cea a lui Goering. [...] Vorbind cu voce tare din celulă sa, mi-a spus: «Ei, până la urmă s-a dovedit că nu spuneai deloc absurdități.»"

Este aproape amuzant felul în care avertizările exacte sunt ignorate. Scriind despre oficialii germani și ofițerii de armată anti-naziști, Constantine Fitzgibbon a spus în 20 Iulie că ei au trimis un reprezentant la Londra, "cu misiunea – pe care a și îndeplinit-o – de a-l informa pe Winston Churchill și pe Lordul Lloyd despre planurile lui Hitler de a invada Polonia. Unul dintre anti-naziști era atât de convins că Germania nazistă nu trebuie lăsată să câștige acel război, încât a dezvăluit de bunăvoie guvernului norvegian planul de ocupare al Norvegiei. El i-a spus atașatului militar olandez, Maiorul Sas, despre operațiunile plănuite în Vest, oferindu-i data exactă la care Olanda și Belgia urmau să fie invadate. Atât de complete au fost informațiile încât serviciile secrete olandeze – și se pare că și cele britanice – încât au decis că aceasta sunt plantate; cel puțin nu a fost luată nicio măsură."

A profita de pe urma experiențelor altora

Nu a fost luată nicio măsură – ce alegere dezastruoasă atunci când o avertizare este bine întemeiată! Acum că știm care este tendința generală a oamenilor cu privire la avertizări, cum putem profita de pe urma acestui lucru? Prin a nu considera fiecare avertizare o glumă, prin a nu desființa o avertizare doar pentru că pare imposibilă și prin a fi dispuși să investigăm bazele acelei avertizări.

În acest caz, dezastrul poate fi evitat cu ușurință. Atunci când se confruntă cu o avertizare, o persoană ar trebui să își pună câteva întrebări: Care sunt bazele acestei avertizări? Sunt ele demne de încredere? S-a dovedit această fundație de încredere în trecut? Care sunt consecințele pentru mine dacă resping avertizarea fără să o fi analizat măcar, iar apoi se dovedește a fi adevărată?

Putem profita de pe urmă experiențelor altora chiar acum, luând aminte la avertizarea oferită de Isus Cristos. Amintiți-vă cât de exactă a fost avertizarea Sa către poporul Ierusalimului. Cristos ne avertizează că în momentul în care împărăția Lui Dumnezeu va pune capăt acestei lumi a răului, majoritatea

populației pământului va fi distrusă deoarece nu a luat aminte la avertizare, așa cum s-a întâmplat și pe vremea lui Noe. Isus a avertizat: "Așa cum a fost și pe vremea lui Noe, așa va fi și prezența Fiului omului. Căci așa cum erau oamenii în acele zile de dinaintea potopului, mâncau și beau, se căsătoreau și femeile erau date în căsătorie, până în ziua în care Noe a intrat în arcă; și nu au luat aminte până când a venit potopul și i-a măturat pe toți, așa va fi și prezența Fiului omului." – Mat. 24:37-39.

Tot în acest capitol din Matei citim cum Isus a răspuns întrebării discipolilor Săi, cu privire la care vor fi semnele de avertizare ale "prezenței Sale și ale sfârșitului acestui sistem de lucruri." Isus le-a explicat că vor exista multe probleme, un potop de probleme care se va abate asupra unei singure generații. Printre aceste multe probleme care constituie semnul de avertizare ale "ultimelor zile", Isus a menționat războaiele mondiale, "lipsa mâncării și cutremure dintr-un loc în altul." El a spus că va exista "pe pământ o neliniște a națiunilor, care nu vor ști ce să facă din cauza urlatului mării și a agitației ei, în timp ce oamenii vor leșina de frică și în așteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit." – Mat. 24:3,7; Luca 21:25,26.

O altă caracteristică a semnelor de avertizare, după cum a arătat Isus, nu va fi o problemă, ci vești bune: "Aceste vești bune ale împărăției vor fi propovăduite pe întreg pământul locuit drept mărturie pentru toate națiunile, iar apoi va veni sfârșitul." Astfel Isus a arătat că veștile bune ale împărăției Sale, stabilite în ceruri, vor fi propovăduite de martori pe întreg pământul. Isus a explicat că după ce mărturia de avertizare va fi terminată, această lume rea va lua sfârșit printr-un "mare necaz așa cum nu a mai avut loc de la începuturile lumii și până acum, și cum nici nu va mai avea loc vreodată." – Mat. 24:14,21.

Marele necaz care va pune capăt acestei lumi rele, făcându-i loc unei noi lumi a dreptății, este numit altundeva în Biblie drept "războiul din marea zi a Atotputernicului Dumnezeu", sau bătălia de la "Harmagedon", sau Armagedonul. Unul dintre apostolii Lui Cristos l-a numit "ziua mâniei și a dezvăluirii judecății drepte a Lui Dumnezeu." Un altul l-a numit "ziua judecății și a distrugerii oamenilor nelegiuți." – Rev. 16:14,16; Rom. 2:5; 2Pet. 3:7.

Cum ar răspunde oamenii la avertizarea cu privire la Armagedon? Cum ar reacționa ei când unul dintre marile semne evidențiate ale acestor "ultime zile" este vizibil? Isus a spus că majoritatea oamenilor aflați la sfârșitul vremurilor se vor comporta asemeni celor de pe vremea lui Noe; nu vor băga de seamă.

În curând, în timpul acestei generații, împărăția Lui Dumnezeu va veni împotriva acestei lumi. Conducând oștirile cerești, Cristos împăratul va lovi națiunile "cu un toiag de fieri", și va aduce "pedeapsa stabilită asupra celor care nu Îl știu pe Dumnezeu și asupra celor care nu se supun veștilor bune despre Domnul nostru Isus. Aceștia vor plăti cu pedeapsa distrugerii veșnice de dinaintea Domnului și de la gloria puterii Sale." Deoarece Dumnezeu "nu își dorește ca cineva să fie distrus, ci își dorește ca toți să se căiască", El a declarat în Cuvântul Său că o avertizare va fi făcută cunoscută. Această avertizare este de

fapt o veste foarte bună. Înseamnă că lumea nouă a dreptății este aproape. – Rev. 19:5; 2Tes. 1:8,9; 2Pet. 3:9.

Fundamente de încredere pentru avertizarea despre Armagedon

În ciuda avertizării oferite acestei lumi, Armagedonul va veni "întocmai unui hoț în noapte." Acest lucru se va întâmpla din cauza faptului că majoritatea oamenilor refuză să ia în serios această avertizare. Mulți chiar o ridiculizează. De ce? "Potrivit dorinței lor, ei scapă din vedere acest lucru, că cerurile erau din timpuri străvechi și un pământ care stătea compact afară din apă și în mijlocul apei, prin cuvântul Lui Dumnezeu, și că prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă." În acest caz, cei care o ridiculizează refuză să țină cont de ceea ce s-a întâmplat cu lumea avertizată de Noe. Ei refuză să recunoască că această lume din prezent se afla sub o judecată asemănătoare de distrugere, distrugere care va veni cu siguranță, inexorabil, și fără probabilitate de eșec. Căci "prin același cuvânt" (același cuvânt al Lui Dumnezeu prin care lumea de dinainte de potop a fost distrusă", spune apostolul Lui Cristos, "cerurile și pământul care sunt acum, sunt păstrate pentru foc și sunt rezervate până în ziua judecății și a distrugerii oamenilor nelegiuiți." – 1Teș. 5:2; 2Pet. 3:5-7.

Profitați de pe urma nenumăratelor exemple de persoane care au dat peste dezastru din cauza că nici măcar nu au investigat o avertizare. Nu fiți ca oamenii care nu au luat aminte la avertizarea despre uragan și care nu s-au mutat pe un teren mai înalt. Amintiți-vă ce a spus șeful din Centrului Meteorologic din New Orleans despre dezastrul din Louisiana: "Nu putem decât să îi avertizăm pe oameni de venirea unor furtuni. Nu îi putem lua de mână și duce în locuri sigure."

Martorii Lui Iehova nu îi pot lua pe oameni de mână și să îi forțeze spre locuri sigure, astfel încât ei să poată supraviețui Armagedonului și să între în noua lume a Lui Dumnezeu. Nu, însă martorii Lui Iehova își întind mâinile în ajutor. Ei vor să îi ajute pe oameni să afle despre împărăția Lui Dumnezeu, să urmeze calea care duce spre viața veșnică pe pământ, în acea împărăție, și să evite distrugerea pe care împărăția o va aduce asupra acestei lumi rele. Amintiți-vă exemplul de avertizare pe care ni l-a oferit Isus: "Ei nu au luat aminte până când a venit potopul și i-a măturat pe toți."

CUM PUTEM LUA NOTIȚE

Aproape toată lumea, din când în când, ia notițe. Pot fi notițe despre o prelegere; notițe despre ceea ce citește cineva. Oricare ar fi sursa pentru notițe, cel care le ia își dorește să profite pe cât de mult posibil de pe urma lor. Asemeni altor lucruri din viață, există o artă a luării de notițe.

Putem învăța foarte multe despre arta luării de notițe, profitând de pe urma experiențelor altora, și deci, evitând să facem aceleași greșeli ca și ei

În luarea notițelor la o prelegere există câteva greșeli făcute frecvent. În primul rând, cel care vrea să profite în urma prelegerii poate că nu vine pregătit. Poate nu își aduce cu el creionul sau carnețelul. În timpul prelegerii poate decide brusc să ia notițe despre lucrurile importante, ca să găsească că are la îndemână doar niște bucățele de hârtie. Notițele care sunt luate pot fi doar cuvinte cheie, și nu gânduri complete. Mai târziu, se poate că el să nu fie capabil să își înțeleagă notele criptice. Și-a solicitat prea mult memoria.

În această privință, Profesorul John Genung scrie în "Elemente Practice ale Retoricii": "Notițele reușesc rareori să aibă o valoare permanentă deoarece sunt luate cu prea multă neglijență, fiind vagi; când nu sunt decât cuvinte cheie și aluzii fugare ele nu reușesc să amintească asocierile și conexiunile care le-au fost atribuite inițial. Chiar și notițele luate în grabă ar trebui [...] să exprime gânduri complete, suficient cât să fie înțelese în orice moment ulterior, fără ajutor din partea asocierilor amintite."

În al doilea rând, persoana care vrea să profite de pe urma unei prelegeri prin luarea de notițe își poate înfrânge scopul tocmai prin luarea prea multora. El poate încercă să transcriere pur și simplu fiecare gând al vorbitorului, probabil folosind stenografia pentru a face acest lucru posibil. În timpul discursului, copistul este atât de prins în procesul de dictare încât nu poate învăța decât extrem de puține din prelegere. Mai târziu, când este întrebat despre ceea ce s-a vorbit, copistul poate avea dificultăți în a explica chiar și punctele principale. Cel care ia notițe astfel are de obicei puține în cap și aproape tot pe hârtie. Acum trebuie să petreacă mult prea mult timp pentru a citi și studia notițele. Acest proces seamănă foarte mult cu a lua totul de la zero

Astfel, cel care ia notițe cu succes nu încearcă să scrie totul pe hârtie. El ia notițe moderate. Regula sa este: nici prea mult, nici prea puțin. El se folosește de selectivitate și evaluare. El ia notițe doar despre cele mai importante puncte; așteaptă până când ideile sunt clare în mintea sa, înainte de a le așterne pe hârtie. Apoi, se folosește de cuvintele sale pe cât de mult posibil. Canalizându-și aceste idei cheie în minte și vocabular, cel care ia notițe le transformă pe acestea în propriile sale idei.

Probabil că cel mai popular mod de a lua notițe despre un material scris este prin procesul sublinierii și al comentariilor făcute pe margini. Cei care subliniază fac deseori greșeala de a sublinia prea mult material. În acest caz, cuvintele cheie nu iasă în evidență. Subliniați mai degrabă propozițiile care reprezintă tema, cuvintele cheie, frazele semnificative și propozițiile sumare. Notele de pe margini sunt de obicei scurte fapte semnificative, sumare cheie sau doar o remarcă explicativă.

Pentru a profita cât mai mult de pe urma notițelor,recurgeți la ele cât subiectul este încă proaspăt în minte. Pot fi prelucrate notițe valoroase pentru o dată viitoare.

Se consideră în general că principala valoare a luării de notițe este faptul că ele pot fi folosite în viitor. Totuși, multe autorități cred că doar procesul de luare a notițelor este de prima importanță. De ce? Deoarece îl face pe cel care le ia să asculte cu atenție, să se concentreze pe ideile principale ale vorbitorului. Se spune că tocmai acest proces intensifică abilitatea cuiva de a se concentra și de a înțelege. "Luarea lor", spune Profesorul Genung, "are o valoare specială, mai mare decât posesia lor atunci când sunt făcute."

Dacă este să fie o valoare mare în procesul luării lor, sau în posesia lor, amintiți-vă regula: nici prea mult, nici prea puțin. "Cei înțelepți sunt cei care prețuiesc cunoașterea." – Prov. 10:14.

CINE ESTE ANTICRISTUL?

O văduva luterană ferventă, la cei aproape șaptezeci de ani ai săi, încă lucra din greu într-o fabrică de îmbrăcăminte din New York. Ea a obținut câteva numere din publicația "Turnul de Veghere", iar acum unul dintre martorii Lui Iehova îi făcea o vizita. Slujitorul i-a spus, printre altele, necesitatea studierii personale a Bibliei. Acest lucru a făcut-o să exclame: "Catolicilor nu le este permis nici măcar să aibă o Biblie în casă. Lor nu li se permite să citească Biblia. Îți spun, biserica catolică este anticristul. Da, așa e, biserica catolică trebuie să fie anticristul!"

Trecând peste afirmațiile sale privind catolicii și Biblia ca fiind ne semnificative pentru această discuție, remarcăm că există o tendință generală printre iubitorii Bibliei de a-i cataloga drept anticriști pe cei care îi displac sau de care se tem. Astfel, se spune că unii creștini timpurii au numit orașele care au refuzat să-L asculte pe Isus – Corazin, Betsaida, Capernaum și Ierusalim, drept anticriști. (Mat. 11:21-23) Cei care le-au urmat l-au numit pe Nero, persecutorul creștinilor, drept anticristul. Secole mai târziu, când armatele islamice i-au convertit forțat pe creștini la credința lor, alții l-au numit pe Mohamed drept anticrist. Pe vremea "Reformării", catolicii îl numeau pe Martin Luther anticrist, în timp ce Luther, Calvin și alți reformatori îl numeau anticrist pe papa, împreună cu organizația sa religioasă. Există încă mulți protestanți care au această părere, asemeni doamnei luterane menționate mai sus.

În prezent, mulți moderniști și critici de seamă din rândurile clerului susțin că religia creștină este rezultatul unei dezvoltări treptate din partea omului în căutarea lui Dumnezeu. Aceștia sunt apti să asocieze ideea anticristului cu vremurile trecute. Ei susțin că îl pot identifica pe anticrist până la Antiochus Epiphanes, persecutorul evreilor de pe vremea macabeenilor, și până la miturile iraniene și babiloniene.

Pentru cei care acceptă Scripturile ca fiind Cuvântul inspirat al Lui Dumnezeu, anticristul nu este o dezvoltare mitică, ci are o semnificație profetică, având atât sensul de potrivnic al Lui Cristos, cât și de cel care îi ia

locul Lui Cristos. În marea Sa profeție, Isus a prevestit că mulți cristoși falși vor veni. (Mat. 24:24) Pavel se referea și el la anticrist atunci când a scris: "Nu lăsați pe nimeni să vă amăgească, deoarece ea [ziua Lui Iehova] nu va veni până când nu va veni prima dată apostazia, și nu se va dezvălui omul nelegiurii, fiul distrugerii." – 2Tes. 2:3.

Totuși, doar apostolul Ioan specifică numele de anticrist, făcând acest lucru de cinci ori în scrisorile sale: "Mulți amăgitori au ieșit în lume, persoane care nu mărturisesc că Isus Cristos a venit în trup. Acesta este amăgitorul și anticristul." "Acesta este anticristul, cel care îl neagă pe Tată și pe Fiu." "Orice declarație inspirată care nu Îl mărturisește pe Isus [...] este declarația inspirată a anticristului." "După cum ați auzit că vine anticristul, au venit deja mulți anticriști." – 2Ioan 7; 1Ioan 2:22; 4:3; 2:18.

Pe scurt, termenul de anticrist include toate persoanele și organizațiile care sunt potrivnice Lui Cristos și împărăției Sale, iar acestea sunt identificate în Scripturi – fie că acești potrivnici sunt păgâni sau creștini, fie că sunt potrivnici politici sau religioși. Prin urmare, îi include pe toți cei care neagă că Isus a venit în trup, care neagă că El "a fost născut dintr-o femeie", că a "devenit trup", dar care insistă că El era un element al trinității, atât Dumnezeu cât și om cât S-a aflat pe pământ, o încarnare. Sunt incluși de asemenea cei care neagă că Isus a "venit" într-adevăr din ceruri, că a avut o existență pre-umană. Negând declarațiile Sale, precum "înainte ca Avraam să vină pe lume, Eu existam", ei dovedesc că sunt împotriva Lui Cristos, deci anticriști. – Gal. 4:4; Ioan 1:14; 8:58. Termenul de anticrist li se aplică de asemenea și celor care își arată opoziția față de Cristos negând declarația Sa clară cu privire la unul dintre scopurile pentru care a venit pe pământ, și anume: "Fiul omului a venit, nu ca să I se slujească, ci ca să slujească și să Își dea sufletul drept răscumpărare pentru mulți." – Mat. 20:28.

Toți cei care se opun împărăției Lui Dumnezeu prin Cristos sunt anticriști. În ceea ce îi privește pe aceștia, Rezoluția adoptată vara trecută de către martorii Lui Iehova la adunarea Vooi Divine, spunea: "Clericii i-au întors spatele Lui Isus Cristos, împăratul, susținând organizațiile politice pentru a perpetua această lume veche care este dușmanul Lui Dumnezeu, dar mai ales pentru a susține Liga Națiunilor și succesoarea ei, Națiunile Unite; ei i-au îndrumat și încurajat pe oameni să îi idolatrizeze pe cei puși provizoriu în locul împărăției Lui Dumnezeu." Idolul lor, Națiunile Unite, este și el anticrist.

La fel este și conducerea comunistă pe care liderii Rusiei încearcă să o introducă în lume. În timp ce acești lideri arată cu o oarecare logică cu degetul spre cursul ipocrit al acțiunilor creștinătății, nici ei nu au nimic mai bun de oferit – ca să nu spunem mai multe, dovedindu-se atât ipocriți cât și anticriști prin persecutarea purtătorilor de cuvânt ai împărăției Lui Cristos, în baza acuzației false de răzvrătire, precum și prin idolatrizarea propriei lor forme de conducere lumească, înlocuind împărăția Lui Cristos cu aceasta.

În cele din urmă, Scripturile arată că termenul de "anticrist" li se aplică și celor care s-au dedicat odată îndeplinirii voinței Lui Dumnezeu, dar care apoi s-au îndepărtat de la calea lor sau au intrat în congregațiile creștine din motive egoiste. Pavel s-a referit la aceștia în scrisoarea sa de adio către cei din Efes: "Lupi asuprașii vor intra printre voi [...] și dintre voi se vor ridica oameni care vor vorbi lucruri denaturate ca să îi atragă pe discipoli după ei." Aceștia sunt anticriștii despre care Ioan a spus că "au plecat dintre noi pentru că nu erau de-ai noștri." Cei care urmează această cale în prezent sunt cei descriși de către Isus în marea Sa profeție drept un sclav al răului care își bate tovarășii și care se asociază cu bețivii. – Faptele 20:29,30; 1 Ioan 2:19; Mat. 24:48-51.

Observăm astfel că "anticristul" este un termen scriptural care se aplică doar de la venirea Lui Cristos – Cel uns de Dumnezeu, fiecărei persoane sau organizații care este împotriva Lui Cristos sau care reprezintă un substitut al Său și al împărăției Sale. Acest lucru îi include pe toți cei care neagă că Isus este Mesia, că a venit ca om, că a avut o existență pre-umană și că împărăția sa este singura speranță a omenirii. De asemenea, îi include pe toți cei care sunt împotriva adevăraților ai Lui Cristos, fie că sunt potrivnici religioși sau politici. Din moment ce Isus, ca împărat, îi va sparge în bucăți pe toți dușmanii Săi, calea înțeleaptă pe care toți cei care vor primi viața veșnică trebuie să o urmeze este de a se separa de toți anticriștii și de a se asocia cu cei care oferă dovezi că sunt adevărații adevărații ai Lui Cristos.

"Feriți-vă de profeții falși care vin la voi în haine de oi, dar care pe dinăuntru sunt că lupii prădători!" – Mat. 7:15.

OMUL NU POATE FI INDEPENDENT

În ultimii cincizeci și opt de ani, omul a făcut progrese științifice fenomenale. El a trecut de la o epoca a cailor și a trăsurilor la o era a puterii atomice, a avioanelor supersonice și a rachetelor vuitoare. Progresul său remarcabil și realizările sale intelectuale le-au făcut pe multe persoane să creadă că omul poate fi independent în univers, că nu are nevoie de Dumnezeu. Din cauză că au ajuns să dețină câteva cunoștințe științifice, ele se consideră foarte înțelepte, mult prea înțelepte pentru a crede că Dumnezeu este necesar. Ele sunt asemeni unui copil mic, egocentric, care se uită într-o oglinda de bălci care îl face să pară cu mult mai mare decât este în realitate.

Această atitudine nu este o atitudine a unei persoane înțelepte cu adevărat, ci a unei persoane lipsită de înțelegere. În ceea ce le privește pe aceste persoane, Biblia spune: "Nebunul este cel care spune în inima lui: «Nu există Iehova.»" (Ps. 14:1) El își închide ochii față de realitate și încearcă să se convingă că Dumnezeu nu există și că omul poate supraviețui singur. Din cauza acestei negări lui i se pare foarte greu să își explice propria existență, precum și a celorlalte lucruri pe care le vede și pe care le studiază în universul material despre el.

Omul de știință Max Planck a observat cu chibzuință că "noi ne vedem conduși pe întreg parcursul vieții de o putere superioară a cărei natură nu o vom putea defini niciodată din punctul de vedere al științei exacte. Și totuși, nicio persoană care gândește nu o poate ignora." Cu cât mai multă cunoaștere dobândește omul, cu atât mai evident este faptul că el nu este și nu poate fi independent. El trebuie să aibă mâinile călăuzitoare ale Tatălui său ceresc. El trebuie să se țină de măreață Piatră, așa cum un copil se tine de tatăl sau atunci când este confuz și speriat. Din cauza amenințării războiului atomic care atârână deasupra acestei generații omul nu a fost niciodată mai speriat și mai confuz.

John B. Medaris, general comandant al Cartierului General al Agenției S.U.A. pentru rachete balistice, a subliniat această nevoie pentru Dumnezeu. El a spus: "În această gravă și dificilă situație în care unele națiuni sunt determinate să rămână libere, iar altele sunt determinate să le înrobească, fiecare element al civilizației noastre a fost adus în luptă. [...] Omul trebuie să găsească o piatră de sprijin care îi oferă consolare în momente de stres și asigurare în momente de anxietate. Se pare că în toate religiile există o înclinație de a ajunge la Dumnezeu, o căutare a unui mesaj ca cel pe care Isaia l-a oferit națiunii sale neliniștite: «Chiar și tinerii vor obosi și vor fi istoviți, iar tinerii vor cădea cu siguranță. Însă cei ce speră în Domnul își vor reînnoi puterea; ei se vor înălța cu aripile ca vulturii; vor alerga și nu vor fi istoviți, vor umbla și nu vor obosi.» Primii noștri pași în spațiu au reaccentuat frumusețea și ordinea creației, care a sporit reverența oamenilor precum Copernic, și care a confirmat legile naturale

care guvernează întreaga existență. Pe măsură ce cântărește aceste lucruri, omul trebuie să creadă din nou, așa cum a făcut pe vremuri, înainte ca falsul intelectualism, bigotismul și superstițiile să îl fi întors de la adevăr."

Omul nu poate trăi singur fără sfatul și îndrumarea înțeleaptă a Tatălui său ceresc, asemeni copiilor care au nevoie de ajutorul și sfatul părinților lor. Tinerii care se consideră atât de înțelepți încât desconsideră sfaturile și îndrumările venite din partea părinților buni, nu reprezintă numai o sursă de probleme pentru alții, ci și un motiv de tristețe pentru părinții lor. Mai mult decât atât, acțiunile lor atrag nefericirea și suferința asupra lor înșiși. Cuvântul Lui Dumnezeu oferă sfaturi bune pentru toți copiii și pentru întreaga omenire atunci când spune: "Fiul meu, nu uita legea mea, și inima ta să respecte poruncile mele, fiindcă ți se vor adăuga multe zile și ani de viață și pace. Încrede-te în Iehova din toată inima și nu te baza pe propria ta înțelegere. În toate căile tale ține seamă de El, iar El îți va netezi cărările. Nu deveni înțelept în proprii tăi ochi." – Prov. 3:1,2,5-7.

Din cauza faptului că omenirea a ignorat acest sfat și s-a comportat precum copiii egoiști și răi care sunt înțelepți în proprii lor ochi, a atras asupra sa o suferință de nedescris. Omul a ajuns acum în punctul în care cunoașterea de care se bucură amenință să îl distrugă deoarece el nu știe cum să o folosească cu înțelepciune. Dacă ar fi urmat sfatul bun al Tatălui său ceresc nu s-ar mai afla în această situație periculoasă.

Atitudinea mentală a acestei generații din era atomică este greșită. Acest lucru a fost semnalat de Jerome D. Frank, un profesor de psihiatrie. Într-un articol pe care l-a scris pentru "The Atlantic", a spus: "Cursa pentru arme nucleare reprezintă un pericol mortal și din ce în ce mai apăsător pentru civilizație. Este evident că sursă principală a pericolului constă nu în armele nucleare ci în oamenii din spatele lor, iar din această cauză pericolul nu poate fi rezolvat decât prin schimbări în atitudinea umană."

În loc să se gândească atât de mult la ea și să fie atât de sigură că știința deține toate răspunsurile, această generație ar trebui să se plece înaintea Lui Iehova Dumnezeu. Ar trebui să își schimbe atitudinea potrivit căreia este înțeleaptă în proprii ei ochi, și să recunoască înțelepciunea și puterea Lui Dumnezeu care sunt atât de clar manifestate în toate lucrurile pe care le-a creat. Dacă omul modern s-ar fi supus poruncii întâlnită în Matei 22:37-39, cunoașterea sa științifică nu i-ar fi pus niciodată existența în pericol: "Trebuie să Îl iubești pe Iehova Dumnezeuul tău din toată inima și cu tot sufletul și cu întreaga ta minte. [...] Trebuie să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți." Aceasta este atitudinea potrivită.

Singura speranță a omului de a-și vedea toate treburile îndreptate stă în mâinile Lui Iehova Dumnezeu. El singur este capabil să facă toate schimbările necesare pentru a asigura pacea și siguranța locuitorilor pământului. El a plănuit să facă acest lucru prin îndepărtarea permanentă din existență a tuturor persoanelor care refuză să-și schimbe modul de gândire, a tuturor persoanelor

care refuză să se închine în fața autorității Lui și să se supună poruncilor Sale.

Omul este dependent în totalitate de Dumnezeu pentru pace, fericire și pentru existența însăși. Orice ar spune cei care se cred importanți și care își imaginează că sunt înțelepți, omul nu este independent.

UN PĂMÂNT PARADIZIAC PRIN INTERMEDIUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

De ce au eșuat guvernele lumești să transforme această planetă într-un paradis? Cum va ajuta Împărăția Lui Dumnezeu ca voia Sa în privința pământului să se îndeplinească?

Dacă ar fi ca pământul să se transforme într-un paradis din mâna omului, acest lucru nu s-ar întâmpla niciodată. În ciuda promisiunilor unor condiții paradiziace, guvernele lumești nu numai că au eșuat să facă posibile aceste condiții, ci au și cauzat deseori condiții în totalitate opuse, condiții care nu pot aparține decât unui coșmar. Este precum spune Biblia: "Când cei drepți devin mulți, oamenii se bucură; însă când cineva rău domnește, oamenii suspină." – Prov. 29:2.

Conducătorii ticăloși i-au făcut pe oameni să suspine în condiții intolerabile din cauza politicii lor de a conduce ori distruge. Se presupunea că partidul nazist al lui Hitler era un leac pentru problemele economice și politice ale Germaniei. "Reich-ul Național Socialist va dăinui o mie de ani", a spus Hitler. "Zece mii", a insistat Himmler. Nu a dăinuit decât doisprezece ani, iar în momentul prăbușirii sale a lăsat o mare parte din lume devastată și în flăcări. "S-a știut întotdeauna că Hitler va rămâne fidel planului său inițial – Weltmacht oder Niedergang – putere mondială sau distrugere", spune H.R. Trevor-Roper în "Ultimele Zile ale lui Hitler". "Dacă puterea mondială nu putea fi obținută, (se știa de către toți cei care îl cunoșteau) el urma să provoace pagube pe cât de mari posibile." Într-adevăr, în anul 1934 Hitler a declarat: "Chiar dacă nu vom cuceri, trebuie să tragem jumătate de lume în distrugere după noi, și să nu permitem nimănui să triumfe deasupra Germaniei." și din nou: "Nu vom capitula niciodată, nu, niciodată! Se poate să fim distruși, iar dacă acest lucru se va întâmpla, vom trage întreaga lume după noi – o lume în flăcări."

În prezent, omenirea este mai aproape de o lume în flăcări decât era pe vremea lui Hitler. Acum, comunismul încearcă să își impună viziunea unui paradis politic și economic asupra întregii omeniri. Nikolai Lenin, fondatorul statului sovietic, a vorbit odată despre "această luptă cu adevărat revoluționară a clasei oprimate pentru crearea unui paradis pe pământ." Zecile de mii de refugiați din spatele Cortinei de Fier i-au dat o altă denumire "paradisului" comunist, demascându-l pentru ceea ce este în realitate – o condiție necruțătoare în care oamenii suspină.

Acum, în loc să se bucure de un pământ paradiziac, omenirea se află față în față cu un pământ distrus.

"Nnicând", spune Bertrand Russell într-o scrisoare deschisă către Eisenhower și Khrushchev, "nu a mai existat vreun motiv care să ne facă să credem că rasa umană călătorește de-a lungul unui drum care se termină doar cu o prăpastie fără fund." – "Look", 21 Ianuarie 1958.

Cât de evident este că omul, în loc să sădească un paradis, "distruge pământul", exact după cum a prevestit Biblia. Însă mulțumită Lui Dumnezeu a sosit momentul în care Creatorul omenirii intervine și îi "nimicește pe toți cei care distrug pământul." – Rev. 11:18.

Cum îi va nimici Dumnezeu pe cei care distrug pământul? Cum va face El posibil un paradis global? Cum va face El posibilă o conducere a dreptății în întreaga lume? Cum îi va face El pe oamenii supuși să se bucure în condiții paradiziace de o sănătate perfectă și de viața veșnică? Dumnezeu va face toate aceste lucruri prin intermediul împărăției Sale.

Un guvern din ceruri

Ce este această împărăție care va face posibil un pământ paradiziac? Nu este o stare spirituală a bunătății din sufletul unei persoane. Nu, este un guvern real, un guvern direct, din ceruri. Cel pe care Dumnezeu L-a făcut Cap sau împărat al acestui guvern este Fiul Sau preaiubit – Isus Cristos. Când S-a aflat pe pământ, Cristos a propovăduit "împărăția cerurilor" ca speranță a omenirii.

Este evident că această împărăție cerească este destinată să transforme acest pământ într-un paradis minunat din ceea ce Isus i-a spus unui răufăcător care era răstignit lângă el, pe Golgota. Răufăcătorul i-a spus lui Isus: "Isus, amintește-ți de mine când ajungi în împărăția Ta." Iar Isus i-a răspuns: "Cu adevărat îți spun astăzi, tu vei fi cu mine în Paradis." – Luca 23:42,43.

Răufăcătorul nu a ajuns în ceruri; nici Isus nu S-a ridicat la ceruri decât după patruzeci de zile de la învierea Sa. Nu, acel răufăcător a ajuns în mormântul normal al omenirii, și încă se află acolo așteptând învierea "celor nedrepti." (Faptele 24:15) Isus i-a putut face răufăcătorului promisiunea că se va înălța la condiții paradiziace deoarece momentul învierii sale urmează să aibă loc după ce conducerea ticăloasă a națiunilor va fi distrusă și după ce pământul va fi transformat într-un paradis, așa cum a existat în raiul sau grădina pe care Dumnezeu l-a creat spre est în Eden.

Acel Paradis original din Eden arată ce poate face Creatorul omenirii. Adam și Eva, trăind în paradisul lor spațios, aveau tot ceea ce le trebuia pentru o viață fericită. Ba mai mult, s-ar fi putut bucura de paradisul lor pentru totdeauna. Ca să trăiască pentru totdeauna tot ceea ce trebuiau să facă era să se supună Creatorului paradisului. Ei au ales să nu se supună. Rezultatul a fost că Adam și Eva și-au pierdut paradisul. Dumnezeu i-a alungat pe acești răzvrățiți din grădina paradisului pe care o crease. De ce ar trebui ca răzvrățiții să se bucure de

Paradisul Lui Dumnezeu? Astfel, Dumnezeu "l-a izgonit pe om iar la estul grădinii Edenului a pus heruvimi și lama înflăcărată a unei săbii care se rotea încontinuu." – Gen. 3:24.

Acel Paradis original a existat până la potopul de pe vremea lui Noe; însă niciun om nu s-a mai bucurat de condițiile sale paradiziace după ce Dumnezeu a izgonit primul cuplu din căminul lor fericit.

Nu a fost scopul Lui Dumnezeu ca pământul să-și piardă pentru totdeauna condițiile paradiziace. Într-adevăr, scopul Lui Dumnezeu a fost ca Adam și Eva să își extindă paradisul treptat către toate cele patru colțuri ale pământului. Adam nu putea face lucrul acesta singur, nici nu putea avea grijă de paradis așa cum trebuie; de aceea Dumnezeu nu a creat paradisul original extins pe întreaga suprafață a pământului. Cu toate acestea, faptul că Adam și Eva trebuiau să își extindă paradisul pe întreg pământul reiese clar din porunca Lui Iehova: "Fiți roditori și deveniți mulți, umpleți pământul și supuneți-l, stăpâniți peștii mării și făpturile zburătoare ale cerului și fiecare făptură vie care se mișcă pe pământ." – Gen. 1:28,29.

Dumnezeu nu a creat pământul în zadar; El l-a creat pentru a deveni locuința fericită a oamenilor drepecți. Astfel, scopul Lui Dumnezeu pentru un paradis global se va îndeplini cu siguranță: "Căci iată ce a spus Iehova, Creatorul cerurilor, El, adevăratul Dumnezeu, Cel ce a întocmit pământul și care l-a făcut, Cel care l-a întărit, care nu l-a creat în zadar, care l-a făcut pentru a fi locuit." – Isa. 45:18.

Împărăția Lui Dumnezeu vine împotriva acestei lumi

Din moment ce niciun guvern lumesc nu îi poate distruge pe conducătorii ticăloși pentru totdeauna și nu poate transforma acest pământ într-un paradis, Isus ne-a învățat să ne rugăm pentru această împărăție cerească: "Tatăl nostru care ești în ceruri, fie sfânt numele Tău. Vie împărăția Ta. Să se facă voia Ta, precum în ceruri, așa și pe pământ." Venirea împărăției Lui Dumnezeu împotriva acestei lumi nu înseamnă neapărat distrugerea pământului, ci mai degrabă distrugerea acestei lumi ticăloase. – Mat. 6:9,10.

Când profetul Daniel a prevestit venirea împărăției împotriva acestei lumi a arătat că rezultatul va fi zdrobirea națiunilor: "În zilele acelor împărați, Dumnezeul cerurilor va înălța o împărăție care nu va fi distrusă niciodată, iar conducerea sa nu va trece niciodată în stăpânirea altui popor; ci el va zdrobi și va pune capăt acestor împărății, și va dăinui pentru totdeauna." – Dan. 2:44.

Doar zdrobirea națiunilor nu poate asigura un paradis pe pământ. Este nevoie de mai mult. Cel mai mare obstacol care stă în calea unui pământ paradiziac este spiritul ticălos, diavolul Satana. Vorbind sub înfățișarea unui șarpe în grădina Edenului, acest spirit răzvrătit a fost esențial în pierderea primului paradis al omului. Satana continuă să inducă omenirea în eroare. Împreună cu hoardele sale demonice, Satana "induce în eroare întreg pământul

locuit." Nu este de mirare că oamenii "distrug pământul"! Nu este de mirare că liderii ticăloși continuă să apară, făcându-i pe oameni să suspine! Nu este de mirare că omul nu poate transforma de unul singur acest pământ într-un paradis! – Rev. 12:9.

Satana trebuie să dispară. Însă cum? Prin triumful împărăției asupra Satanei și a forțelor sale demonice. Diavolul a suferit deja o înfrângere umilitoare. Când s-a întâmplat acest lucru? După ce împărăția Lui Dumnezeu a început să opereze în anul 1914.

De multe ori această publicație a explicat cum știm că împărăția cerească a fost stabilită în anul 1914. Ea a arătat că cei 2520 de ani ai perioadei neamurilor s-a terminat în acel an, că a început sfârșitul lumii și că toate întâmplările și condițiile pe care Isus le-a prevestit ca marcând înălțarea împărăției sunt evidente.

Război în ceruri

Într-adevăr, ceva umilitor i s-a întâmplat diavolului Satana în momentul în care Iehova Dumnezeu L-a făcut pe Cristos împărat, în îndeplinirea profeției întâlnită în Daniel 7:14: "și i s-a dat [Lui Cristos] stăpânire, și glorie, și o împărăție, pentru ca toate popoarele, națiunile și oamenii de toate limbile să Îl slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui este una care nu va fi distrusă." După ce a primit împărăția de mult promisă, împăratul Cristos i-a declarat război Satanei. Biblia spune: "Războiul a izbucnit în ceruri: Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul, iar balaurul și îngerii săi au luptat și ei, însă n-au biruit și nu s-a mai găsit loc pentru ei în ceruri. Astfel a fost aruncat jos balaurul cel mare, șarpele inițial, cel numit diavol și Satană, care induce în eroare întreg pământul locuit; el a fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncați împreună cu el." – Rev. 12:7-9.

Acest lucru a presupus multe probleme pentru pământ. "Vai de pământ," spune Cuvântul profetic al Lui Dumnezeu, "deoarece diavolul a coborât pe tine, foarte furios, știind că nu mai are mult." Cristos, împăratul, nu a distrus atunci această lume ticăloasă. Nu, el a permis ca diavolul și lumea sa ticăloasă să mai trăiască pentru "o scurtă perioadă de timp". În această perioadă, Cristos a prevestit, vor exista martori care vor anunța înălțarea Împărăției: "Aceste vești bune ale Împărăției vor fi propovăduite pe întreg pământul locuit drept mărturie pentru toate națiunile, iar apoi sfârșitul stabilit va veni." – Rev. 12:12; Mat. 24:14.

După propovăduirea stabilirii Împărăției cerești în întreaga lume, urmează finalul. El presupune sfârșitul definitiv al acestei lumi. Națiunile, inclusiv cele comuniste, vor fi nimicite în totalitate; căci Iehova Dumnezeu spune despre împăratul Său ceresc: "Le vei rupe [pe națiuni] cu un toiag de fier, le vei sparge în bucăți ca pe vasul unui olar." Împărăția face și mai multe. Ea îi înlătură pe

Satana și pe demonii săi, după cum este scris: "Dumnezeul care dă pacea îl va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre." – Ps. 2:9; Rom. 16:20.

Un paradis lumesc sub Împărăție

Supraviețuitorii sfârșitului acestei lumi vor intra într-o lume nouă. Ei vor începe lucrarea de a transforma pământul într-un paradis, sub conducerea împărăției cerești. Oferindu-ne o imagine a acelui paradis sub împăratul Lui Dumnezeu, profetul Isaia spune:

"El trebuie să lovească pământul cu toiagul gurii Sale, și cu spiritul buzelor Sale îl va omorî pe cel rău. Iar dreptatea se va dovedi că este centura soldurilor Sale, iar credință, centura șalelor Sale. Lupul va sta uneori, pentru o bucată de timp, cu mielul, iar leopardul se va așeză cu iedul, iar vițelul, leul tânăr și animalul bine hrănit vor fi toate împreună; iar un băiețel le va mâna. Vaca și ursul vor fi hrănite; puii lor se vor culca împreună. Chiar și leul va mânca paie asemeni taurului. Sugarul se va juca deasupra găurii cobrei; iar copilul întărcat își va pune mâna deasupra vizuinii unui șarpe veninos. Nu se va face niciun rău și nu se va face nicio stricăciune pe tot muntele Meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoașterea Lui Iehova, așa cum apele acoperă fundul mării." – Isa. 11:4-9.

Cristos va domni ca Împărat pentru o mie de ani. Conducerea Sa nu se va prăbuși asemeni "Reich-ului de o mie de ani" al lui Hitler, ci își va îndeplini cu succes scopul în dreptate. Spre deosebire de "paradisul pe pământ" al comunismului, împărăția Lui Dumnezeu va transforma cu adevărat acest pământ într-o grădină frumoasă, într-un paradis, și toți oamenii se vor bucura. Cristos îi va ridica din morți pe cei vrednici de înviere și pe cei care pot beneficia de ea. Printre cei ridicați la viață în condiții paradiziace se va număra și acel răufăcător căruia Isus i-a promis odată: "Tu vei fi cu mine în Paradis."

După ce împărăția își va îndeplini scopul, Cristos îi va preda împărăția Tatălui Său: "Apoi, la sfârșitul stabilit, El îi va preda împărăția Dumnezeului și Tatălui Său, după ce va fi distrus toate guvernele și orice autoritate și putere. Căci El trebuie să domnească ca împărat până când Dumnezeu îi va pune pe toți dușmanii sub picioarele Sale. Ultimul dușman care va fi nimicit este moartea." – 1Cor. 15:24-26.

Toți cei care rămân supuși împărăției vor primi cu siguranță dreptul de a trăi pentru totdeauna pe acest pământ. Fie ca toți oamenii buni să se bucure că nu un pământ distrus ci unul paradiziac se apropie, prin împărăția Lui Dumnezeu!

ÎNVIEREA – O DOCTRINĂ DEMONSTRATĂ ȘI SIGURĂ

"Doar unul din cinci" cercetători de marcă din Statele Unite crede că Isus Cristos a fost înviat din morți – potrivit unui studiu recent. Se pare că Wilbur M.

Smith, un profesor al Bibliei Engleze de la Institutul Teologic Fuller, a spus că cel mai surprinzător aspect al acestui studiu este "lipsa recunoscută de credință [...] din partea unor oameni de știință care susțin că sunt membrii în unele denominații evanghelice protestante." "Prin prisma ideilor extrem de liberale a multor dintre congregaționaliști," declară Smith, "și prin înfiltrarea modernismului în Biserica Metodistă, majoritatea negărilor venite din partea oamenilor aflați în aceste denominații nu reprezintă o surpriză. Însă este oarecum uimitor că foarte mulți episcopalieni neagă învierea în aceeași măsură în care susțin că o cred, și cu și mai mulți baptiști și prezbiterieni o resping în loc să o confirme."

Un alt studiu, condus de această dată de statisticienii lui George Gallup, a arătat că 90% dintre cei intervievați în Statele Unite și 71% dintre cei intervievați în Marea Britanie cred că Isus Cristos a fost fiul Lui Dumnezeu, însă încrederea lor în învierea Lui Cristos nu era atât de puternică. Doar 74% dintre cei din Statele Unite credeau că Isus a fost ridicat din morți, și doar 54% din Marea Britanie credeau acest lucru.

Aceste studii arată că există dubii considerabile cu privire la doctrina învierii. Cu cuvintele lui Pavel: "Dacă într-adevăr nu există învierea morților, nici Cristos nu a fost ridicat din morți. Iar dacă Cristos nu a fost ridicat din morți, propovăduirea voastră este în zadar, și credința voastră este în zadar [...], voi sunteți încă în păcatele voastre. De fapt, cei care au adormit în moarte împreună cu Cristos au pierit. Dacă numai în viața această am sperat în Cristos, suntem cei mai de compătimit dintre toți oamenii." însă ce dovadă avem că Isus Cristos a fost ridicat din morți? Cum putem demonstra că doctrina învierii nu este halucinația și imaginația unor oameni aflați într-o suferință profundă? – 1Cor. 15:13-19.

Cei care nu cred în înviere îi acuza pe discipolii Lui Isus că au inventat povestea învierii fie intenționat, fie fără să își dea seama. Însă dacă așa ar sta lucrurile, de ce a fost necesar că ei să fie făcuți, da, aproape forțați, să creadă în înviere? Cu câtă încăpățănare s-au îndoit discipolii Lui Isus de întoarcerea Sa la viața! Când femeile s-au grăbit să le spună că mormântul era gol și că Stăpânul trăia, discipolii le-au acuzat că spun aberații. Când mai târziu Isus s-a arătat multora din Galileea, Matei spune că "unii s-au îndoit." Iar în momentul în care Isus a apărut în camera unde discipolii se adunaseră, printre ei erau câțiva care nu își puteau crede ochilor, care au ezitat până când L-au văzut mâncând. Toma a continuat să se îndoiască până când Isus i-a permis să Îl atingă. Potrivit cărții "Povestea Lui Cristos", "Evangeliiile transmit de fapt impresia ca prietenii lui Cristos, departe de a inventa povestea întoarcerii sale, erau forțați să acrediteze acest fapt prin circumstanțe copleșitoare, făcând acest lucru doar după multe ezitări. Desigur, acesta este opusul a ceea ce încearcă să demonstreze cei care îi acuză pe apostoli că s-au lăsat amăgiți sau că i-au amăgit pe alții." – Mat. 28:17.

Credința trebuie să se bazeze pe dovezi atestate de o autoritate de încredere. Noi avem astfel de dovezi pentru înviere. Însoțitorii Lui Isus au fost

primii care au crezut că El a fost ridicat din morți, însă doar după ce au fost convinși în totalitate au anunțat acest lucru. Petru a fost un martor al învierii iar el le-a declarat oamenilor Israelului: "Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înviat, și cu toții suntem martori ai acestui fapt." – Faptele 2:32.

Pavel a fost educat la școala din Gamaliel. La început el se împotrivese cu vehemență Lui Cristos și nu credea în învierea Sa. Totuși, Pavel mărturisește că a primit un crâmpei din Fiul înviat și glorificat al Lui Dumnezeu. Pavel, care era foarte cunoscut în congregațiile creștine atât ale evreilor cât și ale neamurilor, a scris că "Cristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor, că a fost îngropat, că a fost ridicat din morți în a treia zi, potrivit Scripturilor, și i s-a arătat lui Chifa [Petros], apoi celor doisprezece. După aceea li s-a arătat la peste cinci sute de frați odată, dintre care majoritatea sunt în viața și astăzi, iar unii au adormit în moarte. După aceea i s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor; și ultimului dintre toți, mi s-a arătat mie, ca și unuia născut prematur." – 1 Cor. 15:3-8.

Autenticitatea scrisorii lui Pavel este dincolo de orice îndoială. Ea a fost scrisă în anul 55, la mai puțin de treizeci de ani după ce Isus a fost răstignit pe Golgota. Mulți dintre cei care îl cunoscuseră pe Cristos erau în viață la acea vreme și ar fi putut cu ușurință să respingă declarațiile lui Pavel dacă acestea nu ar fi fost adevărate. Giovanni Papini spune: "Pur și simplu faptul că la o distanță atât de scurtă de timp, o astfel de minune putea fi afirmată în public, în ciuda credinței comune și a intereselor dușmanilor atenți, dovedește că învierea nu fusese ceva imaginat de o mână de fanatici în delirul lor, ci un eveniment real care era greu de respins și ușor de atestat."

Legea Lui Dumnezeu din Deuteronom 19:15 spune: "Prin gura a doi martori sau prin gura a trei martori trebuie să se stabilească acel lucru." Apostolul numește cel puțin 501 martori la învierea Lui Cristos, el însuși fiind acel unu în plus, iar el a conversat cu mulți dintre acești martori. Acest lucru respinge în totalitate acuzațiile conform cărora totul a reprezentat o înșelătorie, că trupul lui Isus fusese furat – după cum declaraseră cei care L-au ucis, sau că totul era o halucinație, ori un complot.

Matei povestește că ostașii care păzeau mormântul au fost mituiți de mării preoți și de bătrâni să spună: "Discipolii lui au venit noaptea și i-au furat trupul, în timp ce noi dormeam." Discipolii Lui Isus nu erau oameni ai înșelătoriilor. În plus, era foarte mică probabilitatea ca între atâția discipoli să existe un complot, mai ales dacă acesta nu le aducea niciun câștig personal. Asistarea lor la înviere nu putea avea niciun motiv egoist; ea i-a expus la suferință și moarte. Ei și-au oferit mărturia în același loc în care se aflau și cei mai amari dușmani, unde în mod cert o fraudă putea fi demascată. Ba mai mult, dacă era o simplă viziune sau halucinație, ar fi fost viziunea unui lucru așteptat, însă pentru ei învierea a reprezentat o mare surpriză, în disperarea și abaterea lor – era ceva neașteptat. A fost tocmai lucrul care le-a dat curajul să poarte o

mărturie care nu putea fi dărâmată nici prin cele mai violente persecutări. – Mat. 28:13.

Învierea Lui Isus este o dovadă completă a puterii Lui Dumnezeu de a învia morții. Este o garanție a învierii celor care se află în morminte. "Fiindcă așa cum toți mor prin Adam, tot așa toți vor fi readuși la viață prin Cristos." – 1Cor. 15:22; Ioan 5:28; Faptele 17:31.

NEVOIA UNICĂ A OMULUI DE A AVEA UN GHID DIVIN

Așa cum Creatorul le-a dat animalelor instincte infailibile care să le îndrume, i-a dat și omului un Ghid Divin infailibil – Biblia.

Omul este unic în nevoia sa de a avea o religie dezvăluită, un ghid divin. Animalele nu au nevoie de un astfel de ghid. Instinctele lor infailibile le ghidează de la naștere până la moarte. Un exemplu tipic ar fi zborul migrator al păsărilor. În ultimii ani, oamenii de știință au stabilit că acestea sunt ghidate de soare și stele. Ele au în micile lor creiere un fel de ceas interior, o busolă, un sextant, precum și abilitatea de a ști să se folosească de ele.¹ Pe de cealaltă parte, omul nu se poate baza pe instinctele sale pentru a-l îndruma spre raiul dorit.

Omul este unic nu doar în nevoia sa de a avea un ghid divin, ci și în abilitatea sa de a se folosi de unul. Animalele sunt idioate, nu pentru că au bot în loc de nas, ci pentru că după cum observă Hooten, un antropolog de la Harvard, "există ceva în creier care are legătură cu botul, făcând astfel limbajul imposibil."² Spuneți-i unui câine despre ziua de ieri sau cea de mâine. Nu puteți. Animalele nu sunt capabile de o gândire conceptuală și intelectuală. Psihologul olandez Meerloo spune: "Timpul este un concept tipic uman. Alte animale nu duc o luptă cu timpul; ele nu anticipează și nici nu pot spera."³ Deoarece omul are abilitatea de a se preocupa de timp, de trecut și de viitor, el nu numai că are nevoie de un ghid divin, ci în mod unic se și poate folosi de unul. Mai mult, omul are nevoie de un ghid divin deoarece are o minte logică; el este singurul preocupat de motive. El se întreabă: "De unde am venit? De ce mă aflu aici? Care este destinul meu?" Capacitatea sa de logică îi cere ca viața să aibă sens pentru el. Cei care privează existența omului de un scop merită următoarea luare în derâdere: "Oamenii de știință animați de scopul de a dovedi că sunt inutili constituie un subiect de studiu interesant."⁴ Niciunul dintre oamenii de știință nu poate dovedi care este scopul vieții umane, ei nu știu nimic despre "De ce?", iar filozofii nu pot decât să speculeze.

Și mai important, omul își dă seama că are nevoie de un ghid deoarece are liberul arbitru. El are o conștiință; abilitatea de a distinge între bine și rău, între corect și greșit. Așa că se întreabă: "De ce sunt permise nedreptatea și suferința? Care este cauza lor? Care este remediul lor? Ce pot face sau ce trebuie să fac în această privință?" Potrivit multor psihologi, principală cauza a nevrozelor din prezent este un conflict moral, un conflict între dorințele egoiste ale omului și foamea sa pentru dreptate. Da, omul recunoaște responsabilitatea lui "ar trebui", așa cum a fost numită, fiind nevoit să țină cont de ea dacă își dorește să trăiască în pace cu el însuși. Pentru a determina atât ceea ce trebuie să facă, dar și pentru a avea înțelepciunea și puterea de a face acele lucruri, omul are nevoie de un ghid divin.

Într-un final, omul are o nevoie specială de un ghid divin deoarece numai el este dotat cu un instinct al venerării. Omul este asemeni unei oi – are nevoie de un păstor care să îl îndrume și să îl protejeze. Prin intermediul religiei corecte, omul păstrează legătură cu Păstorul său, Creatorul său. Însă dacă este lăsat de unul singur, instinctul de venerare al omului îl conduce pe cărări greșite, nu numai zadarnice, ci și dăunătoare și degradante.

Faptele istorice, precum și dovezile interne, identifică ghidul divin ca fiind Cuvântul Lui Iehova Dumnezeu – Biblia. Este Cuvântul Celui care a creat omul și care prin urmare știe cel mai bine cum să îl îndrume pe acesta. Omul poate alege să ignore acest ghid dacă așa își dorește, însă nu își va face decât rău.

De la Adam la Moise

Îndreptându-ne acum atenția spre Ghidul divin, observăm că exact la începutul său, Dumnezeu i-a dezvăluit omului cum a fost creat, scopul existenței sale, ce trebuie să facă și ce nu are voie să facă, iar toate aceste instrucțiuni au fost pentru om o îndrumare divină. Din cauză că nu a reușit să asculte de acel ghid, omul a ajuns să sufere, aducând păcatul, tristețea și moartea asupra sa și a tuturor urmașilor săi. – Gen. 1:28; 2:17; 3:19; Rom. 5:12.

Servindu-i omului în continuare drept îndrumare a fost profeția rostită de Dumnezeu, profeție conform căreia Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, în timp ce șarpele va răni călcâiul Sămânței. (Gen. 3:15) Fără nicio îndoială această profeție i-a servit drept îndrumare, drept ancoră a speranței, lui Abel și familiei sale – fiind cel mai probabil că atât el cât și fratele său să fi fost însurați în momentul în care au oferit jertfele menționate în Geneza 4:3-5.

Cuvântul dezvăluit al Lui Dumnezeu s-a dovedit a avea o valoare inestimabilă pentru Noe, care a ascultat de acesta salvând nu doar viața sa, ci a întregii rase umane. Lui Avraam, Dumnezeu nu i-a dezvăluit doar care este voia Sa, și anume ca toate familiile pământului să fie binecuvântate prin sămânța lui, ci i-a spus și care este conduita potrivită: "L-am cunoscut pentru ca el să le poruncească fiilor lui și casei lui după el să respecte calea Lui Iehova, făcând dreptate și judecată, astfel încât Iehova să împlinească față de Avraam ce a spus despre el." Datorită faptului că a luat aminte la ghidul divin, Avraam a primit onoarea de a fi numit "tatăl tuturor celor ce au credință" și "prietenul Lui Iehova"; totodată el a fost asigurat că va primi viața veșnică și o poziție de conducător în nouă lume a Lui Dumnezeu. – Gen. 18:19; Rom. 4:11; Iac. 2:23; Ps. 45:16.

Binecuvântată în special cu o expresie mai expansivă a ghidului divin a fost națiunea Israelului. Atâta timp cât au trăit după Ghidul divin, israeliții au prosperat iar faima lor se răspândise, după cum și Moise a prevestit: "Iată, eu v-am învățat dispoziții și hotărâri judecătorești, după cum Iehova Dumnezeu meu mi-a poruncit, [...] și voi trebuie să le respectați și să le îndepliniți, fiindcă în

aceasta constă înțelepciunea și înțelegerea din partea voastră înaintea ochilor popoarelor care vor auzi de toate aceste dispoziții, și vor spune: «Fără nicio îndoială această națiune este un popor înțelept și priceput.» – Deut. 4:5,6.

O îndeplinire frapantă a cuvintelor lui Moise, după peste 3500 de ani, o reprezintă mărturia lui W. F. Albright, un arheolog renumit care deși nu creditează așa cum trebuie sursă Ghidului divin al Israelului, îi recunoaște superioritatea: "Logica empirică a atins un moment culminant în Vechiul Testament. [...] în problemele fundamentale etice și în cele religioase nu am progresat deloc dincolo de [...] Vechiul Testament. [...] De fapt, o foarte mare parte din religia, literatura și arta modernă prezintă o regresie pronunțată atunci când este comparată cu Vechiul Testament." El vorbește și despre "incomparabila carte a Proverbelor care nu a fost niciodată surclasată în materie de înțelepciune practică."⁵

Și Ghidul creștinismului

Ghidul Divin, Biblia, oferă de asemenea și bazele pentru creștinism. Fondatorul său, Isus Cristos, a înțeles pe deplin acest fapt. Deși era perfect din punct de vedere psihic și trupesc, fiind binecuvântat și cu amintirile din existența anterioară petrecută alături de Tatăl Său ceresc, Isus nu a subapreciat Ghidul divin, ci s-a familiarizat pe deplin cu el, folosindu-l cu un efect remarcabil de-a lungul slujirii sale. El i-a mărturisit Lui Dumnezeu: "Cuvântul Tău este adevăr." În mod repetat, dușmanii Săi trebuiau să Îi recunoască cunoașterea superioară și înțelegerea acelui Ghid: "Nimeni nu putea să Îi răspundă înapoi, și începând din acea zi, nimeni n-a mai îndrăznit să Îi pună întrebări." El a "lăsat ca Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos." Faptul că Isus a luat aminte la acel Ghid divin i-a permis să îndeplinească scopurile pentru care venise pe pământ și pentru a câștiga "numele care este mai presus de orice alt nume." – Ioan 17:17; Mat. 22:46; Rom. 3:4; Filip. 2:9.

Apostolii Lui Isus gândeau la fel. Ei și-au dat seama că "întreaga Scriptură este inspirată de Dumnezeu și de folos pentru învățare, pentru mustrare, îndreptarea lucrurilor, disciplinarea în dreptate, pentru ca omul Lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet pregătit pentru orice lucrare bună." Datorită acelui Ghid divin, ei, precum și alți creștini credincioși de pe vremuri, au fost capabili să își șlefuiască gândirea și personalitatea, să reziste capcanelor lumii și să triumfe peste persecuție; astfel ei au lăsat un exemplu ca și alții să urmeze calea Lui Cristos, asemeni lor. – 2Tim. 3:16,17.

Dar cum rămâne cu prezentul? Niciodată înainte nevoia unui ghid divin nu a fost la fel de evidentă ca în prezent. Acestea sunt într-adevăr zilele din urmă când "timpurile critice greu de suportat sunt aici." Există nelegiuire, dispute și confuzie peste tot: între blocuri de națiuni, între națiuni, înăuntrul națiunilor, între membrii unei familii și chiar în mințile oamenilor. Niciodată nu a mai fost

atât de evident că "omului pământean nu îi aparține calea sa. Nu stă în puterea omului care umblă să-și îndrepte pașii." – 2Tim. 3:1; Ier. 10:23.

Cei care înțeleg adevărul acestor cuvinte ale profetului prezintă un contrast izbitor cu restul lumii. Ei oferă la nivelul întregii lumi un exemplu de înțelepciune prin ascultarea Ghidului divin. Un exemplu este eliberarea a zeci de mii de africani din lanțurile vrăjitoriei, ale poligamiei și ale certurilor între triburi. Ei rezistă cu succes tehnicilor comuniste de spălare a creierului și depășesc tentațiile materialismului și ale unei conduite neglijente. Deși au standarde creștine înalte la care aderă cu strictețe, ei sunt cunoscuți ca făcând parte din grupurile religioase, numărul membrilor acestora înmulțindu-se cel mai repede în lume. Întocmai cum un scriitor cunoscut a observat următoarele în ceea ce îi privește, la scurt timp după Adunarea lor Internațională a Vooii Divine din 1958: "Pare evident faptul că acești oameni – care altfel ar fi fost alienați de alte influente religioase – au căutat și au găsit în martorii Lui Iehova un cadru care le oferă atât scopul cât și puterea pentru moralitatea individuală pe care toate religiile caută să o adopte."⁶ Toate acestea au fost posibile datorită faptului că ei au recunoscut Cuvântul Lui Dumnezeu, Biblia, ca fiind Ghidul divin. Într-adevăr, omul are nevoie de un ghid divin, iar acela nu poate fi altul decât Biblia.

Referințe

1. "Reader's Digest", Noiembrie 1958.
2. "Evoluând de la Maimuță", pag. 162 (Up from the Ape).
3. "Trimestrialul Psihiatric", Octombrie 1948, pag. 588 (The Psychiatric Quarterly)
4. "Funcția Rațiunii", Alfred North Whitehead.
5. "Arheologia și religia Israelului", W. F. Albright, pag. 33, 31 (Archaeology and the Religion of Israel).
6. "The New York Times", 10 August 1958.

MAI MULTĂ FERICIRE

"Dacă frugalitatea ar fi instituită în stat," spunea odată poetul englez Oliver Goldsmith, "dacă cheltuielile noastre ar fi planificate din punctul de vedere al necesităților și nu al inutilităților vieții, probabil ar exista mai puține dorințe, și și mai puține plăceri, însă cu siguranță ar exista mai multă fericire."

ESTE OMUL MAI DREPT DECÂT DUMNEZEU?

"The New York Times", din 19 Noiembrie 1958, relatează povestea unui tată care a fost "internat în Spitalul Bellevue pentru observație psihiatrică", de către un magistrat al orașului, din cauză că "i-a pus fiului său pe picioare și pe gambe hârtii în flacări." Fiul a fost dus la spital și s-a raportat că se afla "într-o condiție acceptabilă, cu arsuri de gradul unu și doi." Cât de oribil! exclamăm atunci când citim un asemenea lucru – și totuși, cât de multe persoane Îl acuză pe

Dumnezeu, pe Tatăl nostru ceresc, de lucruri și mai rele! Din moment ce legile țării interzic pedepsele crude și neobișnuite, este potrivit ca Dumnezeu, care este tocmai esența dreptății, a îndurării și a dragostei, să aplice astfel de pedepse? Are Dumnezeu nevoie de un psihiatru? Să ne gândim asupra acestor fapte prin prisma Scripturilor.

Biblia ne oferă o simplă povestire a creării pământului de către Dumnezeu, a pregătirii lui pentru locuirea de către om iar apoi despre crearea primei perechi umane. Omului i s-a poruncit să aibă moștenitori, să umple pământul, să îl stăpânească și să îl transforme pe tot într-un paradis, și să domnească asupra animalelor. (Gen. 1:28) Desigur, omul nu a făcut nimic pentru a merita toate aceste binecuvântări. Însă Dumnezeu a pus la dispoziție un test de supunere, poruncindu-i omului să nu mănânce din fructul unui anumit pom. Primul om, Adam, după ce i-a fost oferită o soție, Eva, i-a spus acesteia despre porunca Lui Dumnezeu. – Gen. 2:16,17.

Povestirea ne spune mai departe că Eva a încălcat acea poruncă, mâncând din fructul interzis. Intr-adevăr, a fost amăgită, însă doar pentru că îi lipsea înțelegerea. Ea a preferat cuvintele unui străin în locul cuvintelor Dumnezeului ei, doar pentru că era dispusă să riște tot ceea ce avea cu speranța de a primi și mai multe. Cu cuvinte moderne, a pariat și a pierdut. Adam nu a fost amăgit; el nu a pariat; el a nesocotit cu nesăbuintă absolut tot pentru a fi cu soția sa. – Gen. 3:1-6.

Cuvântul Lui Dumnezeu ne spune că la sfârșitul celor 930 de ani, Adam a murit. Ce s-a întâmplat cu el la moartea sa? A mers în ceruri? Acest lucru ar presupune că a profitat de pe urma nesupunerii, și aceasta deși a tras după el întreaga omenire pe drumul morții. Nu, el nu a mers în ceruri deoarece Isus a spus clar: "Niciun om nu s-a ridicat la ceruri." – Ioan 3:13. Atunci, a mers cumva Adam într-un iad plin de flăcări? Ar putea ajunge în iad din cauza unei singure nesupuneri? În acest caz Dumnezeu ar fi trebuit să îl avertizeze despre pedeapsă. Nici măcar legile omului nu permit o schimbare a pedepsei după ce crima a fost săvârșită. Nu, nici bucuria cerurilor, nici iadul arzător nu l-au așteptat pe Adam la moartea sa, ci extincția, în păstrarea celor spuse de Dumnezeu: "în sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat. Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce." Unde a fost Adam înainte să fi fost creat? Adam nu exista. Unde a fost după ce a murit și s-a întors în țărână? Din nou, Adam nu mai există. – Gen. 3:19.

Dacă Dumnezeu l-ar fi pedepsit pe Adam printr-o eternitate petrecută în tortură din cauza unui singur act de nesupunere, însemna că Dumnezeu a acționat din ciudă, furie și întristare față de calea urmată de om. Dumnezeu nu îl ia pe om chiar atât de în serios. A face acest lucru L-ar pune pe Dumnezeu în aceeași categorie cu iubitul mănânat de pasiune care a ucis-o pe fata pe care susținea că o iubește din cauza că aceasta a refuzat să se căsătorească cu el. Acel iubit nu se gândea la fericirea ei; el nu o iubea pe acea fată; se iubea doar pe sine însuși. Oamenii condamnă astfel de crime, însă învață că Dumnezeu face lucruri

asemănătoare. Nu, Dumnezeu nu se comportă ca un asemenea iubit egoist și frustrat. El pur și simplu le spune celor cărora le arăta iubire, "dacă nu apreciați darurile mele, nu le veți primi pentru totdeauna." Sfârșitul lor va veni odată cu moartea.

Acest lucru are sens. Ni se spune că "Dumnezeu este dragoste". (1Ioan 4:8) Altruismul L-a determinat să îl creeze pe Adam și apoi pe Eva, și de fapt pe toate făpturile Sale. Pentru binele și fericirea lor era necesar că ei să recunoască supremația Creatorului lor și să își exprime aprecierea față de Binefăcătorul lor. Ei trebuiau să facă acest lucru prin supunere. Când s-au dovedit a fi nedemni de bunătatea nemeritată a Lui Dumnezeu, mândria Sa nu a fost rănită și nici nu a simțit atâta furie încât să îi condamne la o eternitate în tortură. El pur și simplu a decretat ca ei să își piardă binecuvântările care le-au fost oferite. Aceea a fost pedeapsa pe care celelalte Scripturi o coroborează în totalitate – "din țărână [...] în țărână", și nu tortură.

"Spiritul lui iese, el se întoarce în pământ, iar în aceeași zi îi pier și gândurile." "Căci cei vii sunt conștienți că vor muri; însă în ceea ce îi privește pe morți, ei nu sunt conștienți de nimic." "Nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoaștere și nici înțelepciune în Șeol [mormânt], în locul unde te duci." "Plata păcatului este moartea." Iar în compararea omului cu animalele, Cuvântul Lui Dumnezeu declară în continuare: "Toți au venit din țărână, și toți se întorc în țărână." – Ps. 146:4; Ecl. 9:5; Rom. 6:23; Ecl. 3:20.

Și doar astfel toate celelalte învățături ale Scripturilor au sens – în multele lor referiri la adormirea omului în moarte și în relatările lor despre trezirea prin înviere. Preotul romano-catolic, Harry J. Wolff, poate susține că în momentul morții Îl întâlnim pe Dumnezeu; însă dacă acest lucru se întâmplă, de ce mai este nevoie de o înviere? Doar dacă omul doarme în moarte, dacă este inconștient, se poate vorbi despre cei aflați în această condiție ca fiind nemișcați în mormintele lor de amintire, după cum a spus și Isus: "Nu va mirați de acest lucru, pentru că vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său și vor ieși afară; cei care au făcut lucruri bune, pentru o înviere a vieții; cei care au practicat lucruri rele, pentru o înviere a judecării." În trecere, observați că Scripturile arată că această perioadă a judecării va dura o mie de ani. – Ioan 5:28,29; 2Pet. 3:8.

Cum rămâne atunci cu textele frecvent citate în sprijinul învățurii torturii eterne, texte care vorbesc despre "focul veșnic" și despre "focul care nu poate fi stins"? În primul rând să fim atenți la faptul că din moment ce Biblia este Cuvântul Lui Dumnezeu ea nu se poate contrazice singură; prin urmare înseamnă că există o explicație – și ea chiar există. Biblia folosește atât expresii figurative cât și denotative, așa cum facem și noi în conversațiile noastre de zi cu zi. O examinare a contextului acestor expresii ne dezvăluie întotdeauna că limbajul figurativ este cel folosit; de exemplu, Isus vorbește despre oi și capre, alteori despre tăierea mâinii și scoaterea ochiului. La fel este folosit și termenul "foc", figurativ, ca simbol al distrugerii, al anihilării. Citim astfel că "pe toți cei

răi îi [Dumnezeu] va nimici", sfârșit care mai este numit și "a doua moarte, lacul focului." – Mat. 25:41; Marcu 9:43; Ps. 145:20; Rev. 20:14. Astfel, Scripturile indică în mod clar concluzia dreptății și a rațiunii: Omul nu este mai drept decât Dumnezeu. Dumnezeu nu își torturează făpturile. Dumnezeu nu are nevoie de un psihiatru!

"Fie ca Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos." – Rom. 3:4